

1985 yılında, Haziran ayının yedisinde, Balıkesir'de doğdum. Balıkesirli bir ailenin çocuğuyum. Babam askeri personeldi. Yani işte askeriyede çalışan işçi aslında, teknik personeldi. Annem ev kadını. Ben herhalde bir aile apartmanında doğdum. Bir sürü kuzenlerimin olduğu, işte çok kalabalık bir evde doğdum, ilk çocuğu olarak. Üç kız kardeşiz. Annem toplumsal baskılar yüzünden üçe kadar çıkarmış durumda. İşte kız böyle yıllar sonra, herhalde bu bir beş yıl önce falan şey dedi. İyi ki kız olmuş hepsi gerçekten falan diye yeni gururlanmış bir kadın. (Gülüyor) Onun dışında, doğduğum aile, klasik bir aileydi. Türkmen'iz. Yani kökenlerimizin işte İzmir, Adana ve Trabzon'dan geldiği söylenir. Yani eski işte Trabzon'daki akrabaların Sünni, işte bizimkilerin Alevi olduğu falan bir ailede büyüdük. Ama genel olarak dinsel kimlikler hiç ön planda değildir. Genelde milliyetçi bir ailede doğdum. Babam eski solcudur. Tırnak içinde ama çok bir solculuğu yok. Yani 80 öncesi herkes kadar. Ya dedem öğretmendi, Köy Enstitülü bir öğretmendi. İşte o, o yüzden aslında ama ailem demokrat görünüp aslında kendi içinde hiç demokrat olmayan, bayağı da hani böyle birbirini üzen, inciten bir aileydi. Bütün Anadolu aileleri gibi. İlkokulu Konya'da okudum. Kız kardeşlerimin biri benden bir yaş küçük, diye dört yaş küçük. İşte Konya'da okudum. Babam sürgündü Konya'ya 90 sonrası. Liseye kadar ailem Konya'da kaldı. Ben ilk ve ortaokulu Konya'da okudum. Sonra işte lisede, sağlık meslek, işte yatılı İstanbul'a gelmek istedim. Ve tek tercihim yatılı gelebileceğim, işte hani Konya'dan çok uzak bir yer olması ve İstanbul olması şartıyla İstanbul'a geldim. Sanırım on beş yaşındaydım ailemden ayrıldığımda.

Ondan sonra işte on dokuz yaşında, on sekiz yaşım bittiğinde KPSS' ye girmiştım. Mezun olmuşum çünkü on sekiz yaşım bittiğinde. İşte mezun oldum. O, o aylarda KPSS' ye girdim, tayinim çıktı ve yani ondan sonraki hayatım biraz daha çetrefilli herhalde. Yirmi dört, yirmi beş yaşına kadar kendi kendime büyümeye çalıştım. Öyle geçti. Çünkü şey, şöyle çok ilginç bir şekilde hani aileni radikal falan oldum galiba. İstanbul'a geldikten sonra solcularla gözüm açıldı. Nasıl olduğunu bilemediğim bir şekilde, hayatın başka renkleri olduğunu, işte başka insanlar da yaşadığını, sadece Balıkesir'den ibaret olmadığını falan gördüm. Ve ne bileyim? İşte

sevdiğim her şeyin yanında oldum. İşte kadınların, sokak hayvanlarının, diğer insanların. Herhalde öteki olmayı falan seçtim. Öteki olunca, ailede de öteki olmayı seçmek zorunda kaldım. Bu yüzden ailem uzun yıllar benimle konuşmadı. Sanırım yirmi beş yaşını falan bulur, yani işte yirmi altı galiba. Yani on beş yaşımdan, yirmi altı yaşa kadar, on yıl boyunca sürekli işte bir gitgeller yaşadık. Sonra işte üniversiteyi kazandığım yıl, tayinim çıktığı için lisans eğitimime devam edemedim. Çünkü şey yoktu, tayin yoktu. Sonra işte İstanbul'a geldiğinde tekrar devam ettim, gittim biraz. İşte o yıl evlenmişim. Yirmi dört yaşındaydım. Bu sefer hamile kaldım ve doğurmak istedim. Bir dönem hamile gittim, geldim olmadı, yine yapamadım. Sonra işte çocuktan sonra gitmeye kalktım. Bu sefer de işte bu doğumdan sonra nefrit falan böbreklerle ilgili sıkıntı çıktı. Yine kaldı kaldı. Sanırım emekli olduktan sonra tamamlayacağım lisansım var. Ama hayat bana şey de öğretti galiba. Yani yaptığım mesleğimde çok usta çırak ilişkisi. Mesela hemşireyim ben ve bunun böyle lisansı, bir eğitim olmadığını öğrendim. Çünkü hani ben hemşirelik yapmayı böyle çok ücretteki ebelerden falan öğrendim.

Toplum sağlığı çok başka bir şeydi. İşte 90 sonrası, böyle işte 80'de cezaevinde yatan hekimlerden, işte sendikadan öğrendim aslında hani mesleğin nasıl bir şey olduğunu. Ve bana şimdi çok böyle kuru gürültü. İşte lisansla gelen ya tabii ki çok önemli hani meslek tanımını için, meslek etiği için çok da önemli. Ama hani bu kahrolası son yirmi yılda, eğitim sistemi o kadar değişti ki hani bu vicdananen yapılan işlerin de potansiyelin çok değişti öğrendiğimden beri bu, bu bölümler gözümde... Ya zaten okula puan veriyordu yani yine de yapabilirim gibi bir kıymetsizliğe dönüştü. Herhalde bu da benim bir eksikliğimdir. Onun dışında eğitim hayatım böyle.

Başka ne bahsedeceğimi bilemedim. Bir hızla anlattığım için.

Yani üç ay lisans (gülüyor) lisansım var. İstanbul Üniversitesi, ondan sonra işte Çapa'da başka bir bölüm kazandım. Böyle olmadı. Yani açık öğretimden üç bölüm yazdım, olmadı. Ondan sonra Edebiyat Fakültesi İstanbul Üniversitesi yine olmadı.

Yani şeye döndü bu iş biraz. Hani bir sürü sınava giriyorum, bir yer kazanıyorum ama gidemiyorum falan gibi bir şeye dönüştü. Ve ben de vazgeçtim gerçekten. Hastalık süreci daha çok yıpratıcıydı benim için. Bir de şey hayatınızda ha bir yerden tutmaya başladığınızda galiba, bu bizim için şey hani başka bir standart kurduğunuzda, çok önemli değilmiş gibi geliyor. Çünkü yani bu toplum bana şey de çok öğretti, hani bu lisanslarla işte bu kariyerist bir şeylerle falan. Değil! Yani donanım bu değil, teknik donanım değil, aslında hayatın kendisi. Çünkü ben gayet de hani okuyabilen, okuduğunu anlayabilen, hani kendince toplumsal, işte insanları seven, kendini seven falan bir kadınıyım. Yani iş yerinde de hani bunun böyle bir kıymeti olmadığını düşündüm. Bir de şey de çok korkunç yani, hani başka bir yerde bir kıymeti ya liyakat diye bir şey olmadığı için, çok da bir işe yaramadığını çok iyi biliyorum. Çok liyakatsiz çünkü. Yani ben şöyle söyleyebilirim, çok yakın arkadaşlarım var işte beraber yola çıktık. Çocuklar gayet de böyle hala canlarını, dişlerine taktılar. Bir sürü yerde klinik çalışan, mesela psikiyatri hemşiresi çok iyi bir arkadaşım var. Yani işte yüksek lisans yaptı, doktora yapacak, bilmem ne... Almanca öğreniyor filan. Ama işte başına işte tarikatçı, cemaatçi, ne dediğini bilmez, insandan anlamaz, yirmi beş yaşındaki çocuğu, işte sorumlu, klinik sorumlusu diye getiriyorlar ve sen böyle baka kalıyorsun. Yani çünkü öğrendiğin hiçbir şeyin işte alanda kıymeti yok. O yüzden de çok geri geri adım atmaya başladık aslında. Çünkü ne yaparsak yapalım, çok sınıfsal, çok başka bir yere doğru itiyor hayat bazen bizi. Bu mesleki olarak böyle. Eee zaten biliyorsunuz kadın mesleği yani onun milyonlarca zorluğunu yaşıyoruz zaten. Öyle...

Şimdi Balıkesir'de şöyle, yani ben herhalde altı yaşına kadar Balıkesir'de büyüdüm. Orada çok böyle hayal meyal hatırlıyorum yani Balıkesir anılarımı. Çünkü ya Balıkesir deyince benim hep aklıma gelen aslında böyle o aile apartmanı değil de hani köydeki anneannem, dedem, dayılarım, teyzelerim filan. O tarlalar; işte bir domates tarlaları, işte tütün tarlaları, bilmem ne tarlaları falan diye gidiyor çünkü. Çünkü o zaman böyle çok çılgın bir üretim vardı aslında bizde. Yazları hani giderdik. Bütün çocukluğum boyunca da böyle oldu. Yani babamın ailesi daha kötüydü. İşte

şey çünkü erkek çocuk gibi bir alışkanlıkları vardı ve bizim erkek çocuğumuz yoktu ve hani buna aslında annemle ilgiliydi sıkıntılar. Çünkü benim annem çok inatçı bir kadındı. Hiç kimseye de hakkını yedirmezdi. Hiçbir zaman hiçbir şeyden vazgeçmedi. Yani üç şey biliyorsa, dördüncüyü de yanına ekler falan ve boyun eğmedi aslında. Ve Konya'ya gidince de ekonomik özgürlüğü eline geçmiş oldu. Çünkü babamı çok iyi yönetirdi. Böylelikle böyle (gülüyor) bütün gücü eline almışken bütün çocukluğumuz boyunca annem şeydi. Hani Balıkesir'deyken yapamadığı ne varsa, Konya'ya gittikten sonra döndüğünde yapmaya başladı. Ama kahretsin ki, Balıkesir'de şey rahat olan herkes oradaydı. E biz yerlisiyiz ve çok rahat davranabilirdik ve o zaman henüz Balıkesir bu kadar milliyetçi ve kapalı bir yer değildi. Çok büyük bir köydü. Hani konu komşu bir arada yaşayabilen bir yerdi. Mesela bizim köyümüz işte, iki Alevi, bir Sünni mahalledir. Yani birbirleriyle yaşarlardı. Şimdi onlar ayrıldı mesela yani gayet böyle keskin duruyorlar. İşte annem öyle. Bir Balıkesir'den, böyle ilginçtir Konya'ya geldim. Mesela şey çok ilginçti Konya'da çocukluğum boyunca hatırladığım şey, orada da çok değişik bir şey vardı. Mesela erkeklerin ayrıca tatile gitmesi. Mesela biz de şey çok ayıptı Balıkesir'de, hani insanın karısı olmadan, başkasının evine gezmeye gitmez. Yani bizde hani çok net bir şey bu! Çünkü hani akraban değilse, bir komşuna gidemezsin, ayıp olur çünkü. Ya da tatile gidemezsin ya da bir gez, düğüne gidemezsin, hiçbir yere gidemezsin falan gelir bizde.

Ama onlar mesela kadınlar evde otururken, adamlar yazları böyle Antalya'ya falan giderdi, çok garipserdik. Ondan sonra işte biz ayrı ilk travmamız şeydi, büyüklerin eli öpülme mevzusu. Kiminkini öpüp, kiminkini öpmeyeceğimiz mevzusuydu. Sonra işte yazları Kur'an kursuna gidilirdi. Babam bizi asla göndermek istemezdi. Biz babamın haberi olmadan annemin yüzünden herhalde bir iki dönem gittik, yani babamıza söylemeden. Çünkü mahalle baskısı diye bir şey var yani. Kocaman bir mahalle giderken, siz neden gitmiyorsunuz falan. Hani neden gitmiyorsunuz? Bir şey öğrenemedim mi? Öğrenememek de zor bir şey. Çünkü öğrenemiyorsun, evde tekrar yok. Çünkü babam görmemeli hani. Çünkü babam böyle bir dövecek, sövecek

falan bir adam değildi. Asla yapılmaz ama çok incinirdi yani hani olmazdı. Böyle bir şeyiniz oldu. Mesela ben ramazanlarda çok ışık açtığımızı hazırlıyorum. Ondan sonra o çok korkunç bir travmaydı. Sık sık tembihler, asla söylemeyeceğimiz şeyler vardı. Konya'da mesela ben ilk, ortaokul ikiye giderken sanırım şöyle biri şeyle karşılaştık, o zaman türban şeyleri vardı, protestoları. Annemin de böyle, kızım siz okumaya gelmediniz mi, türban mürban diye ne tutuyorsunuz ya falan deyip, böyle bir sürü insanın bizim üzerimize geldiği, işte polislerle ayrıldığımız... Ay (gülüyor) Ne yapıyorsun sen ya filan. Abla sen niye böyle diyorsun filan diye. O bir güruh üstümüze mesela yani hani öyle bir şeyi. Mesela annemin yani annemin, bu Konya hep bize böyle annemin gafları filandır. İşte ne bileyim? Şeyleri o zaman bu cemaatler filan yeni yeni örgütleniyorlardı muhtemelen. Şimdi öyle okuyorum. Sohbetlere çağırılardı mesela annem bir sohbette şey demiş, ... dokuz yaşındaki çocukla ne işi olur demiş. Sonra çevirinceye kadar mesela bir ay evden çıkmadı, çok korktu. Sonra işte, ben ona demedim de işte hani başka dedim de falan. Çünkü biz de çünkü Alevilik, İslamiyet'e dair bir şey değil ve biz hani işte Kürdistan'daki Aleviler gibi bastırılmış değiliz. Yani öyle bir şeyimiz de var yani. Canı ne isterse herkes bunu söyleyebilir. Çünkü hani öyle bir şeyleri de olmadığı için annem gayet böyle... Bize küfrederler mesela kadınlar çok acayip falan. Öyle işte. Yani Konya böyle bir şeydi benim için ama çok korkunçtu. Mesela ben Sivas Katliamı'nı televizyondan seyrettiğimizi çok net hatırlıyorum. Orada da bizim bir gettomuz vardı. İşte yani hani işte Balıkesir'de, kendi köyümüzden bilmem öğretmenle, işte astsubay, polis, bilmem kimse, yani hani orada bulunan memurlar, işte uzaktan tanıdığımız Aleviler falan hafta sonları. Mesela annemin cem kasetleri vardı çok komik, Sebahat Akkiraz falan dinlerdi. Kendince teselli buluyor filan ama çok kısık sesle. Ama şey Konya'da hiç unutamadığım şey çok komikti. Mesela Hizbullahçılar vardı işte ben tam çocukken. Herkesin birbirini gömdüğü bir dönemdi. Bütün komşular birbirinden korkmuştu. Hiç kimse kimseye gitmiyordu. Çünkü öyle yan komşu bilmem bir şey olmuş, öbürü cemaatçi tutuklanmış falan. Hani o zaman da öyle bir şeyler vardı. Kimin Hizbullahçı olduğu belli değildi falan. Böyle çok net, o zaman böyle şey olmuştu annem. Oh ya, çok iyi kurtulduk yani bir sürü şunlardan

hani kurtulduk, birbirini yesin bunlar falan, fikri. Konya'da şey de çok ilginçti. Mesela annem açık gitmişti, çok açık, kısa etekli kadın olarak gitti, döndüğünde daha muhafazakardı. Yani Balıkesir'e gittiğinde de çok daha muhafazakardı. Herhalde annemin normalleşmesi bir on yılı buldu. Yani kafa olarak çok geriledi. Çünkü şey ya çok savunma mekanizması halindeydi ve hayatında bir sürü şey götürdü bence yani. Bir şey götürdü, hani çok iyi korudu kendini, çok direndi falan ama çok zorlandı. Babam için böyle bir şey yoktu. Çünkü işe gidiyordu. Zaten askeri, o zaman askeri biraz daha laikti, tırnak içinde. E şimdi muhatap olduğu adamlar çok başkaydı. Eve geliyordu, yemek yiyordu, bilmem ne... İşte sonra, işte genelde babam yapar yemekleri. Hani Konya'da olduğumuz için annem bizimle daha çok ilgilenmişti. Mesela ben yemek yapayım, sen çocuklara bak falan modundaydı. Öyle babam bir şey olmadı yani. O gayet normal, her erkek gibi televizyonunu seyretti, arkadaşlarıyla takıldı. Çünkü erkekler Konya'da çok rahatları. Çılgın gibi içki içerlerdi. Ondan sonra oturak alemleri falan. Bayileri vardı. Ama olan işte orada, hep her zamanki işte çoluk çocuk, kadın, işte kim yoksul, işte kim varsa onlara oluyordu falan öyle. Öyle bir çocukluk aslında. Hani işte bizim çocukluğumuzun herhalde en eğlenceli kısmı böyle yazları Balıkesir'e gitmek. İşte yazları köye gitmek aslında. Çünkü biz Balıkesir'e gittiğimizde de babamın ailesi genelde tatile gitmiş olurdu, babaannemler. Bizi çok görmeye, görmeseler de olurdu. İşte o yüzden anneannemleri görürdük galiba. Böyle.

Ya tabii (gülüyor) eminim. Herhalde benim en son lise üçte bitti. Çünkü şöyle yani onu hiç unutmuyorum. Yazları bizde en çok domates ekilir. Bu tat, Sel Fabrikası'na verilirdi yani o net. İşte şimdi artık insanları doyurmadığı için yıllardır Bursa'ya falan göç ettiler. Bir süredir yok artık yani vazgeçtiler. Çünkü gençlerde artık başka bir hayat istiyorlar. Yani o köy deneyimleri yok. Yazları işte biz şeye giderdik, yani bir evde kalırdı genelde hani o köy çalışanlardan. Biri tarlada olurdu, ya diğerleri. Sabah işte beş, altı gibi falan kalkarsın işte çapa mevsiminde çapa, domates toplamaksa domates toplamak. Akşam gelirsin, işte banyo sonra çok erken yatarlardı. Bir de böyle dereler falan vardı, göletler. Biz orada hani atlama, yüzmeyi falan severdik.

İşte ben en son lisedeyken, galiba bir sağlık meslekten, böyle 1 Mayıs'a gitmek, bilmem ne gibi şeylerden böyle bir uzaklaştırma verdiler bana. Annem de dedi ki bunu eve istemiyor, eve istemiyorum seni. Yani git o zaman okulda kal, çek cezanı. Okulda şey dedi, yatılı okul, ben de okula alamam. Sınırdaki bahçede bekleyeceksin. Sadece yatakhane de yatabilirsin filan. Böyle (gülüyor) çok komik bir şey oldu ve ama çok komik güzel olan şey, işte mayıs sonu falan. Ben gayet böyle kitap okuyorum okulun bahçesinde, "****" mezunuyum ben. "****" Meslek gayet ormanın içinde falan. Bilir misiniz? Ben bir de şey, böyle bir ekürim var işte hastanede çünkü bizim hepsi eski hemşireler, doktorlar. Bir de ben sakıncalı öğrenciyim diye sadece orada staj yaptırıldılar. Çünkü her şeye itiraz ediyorum gittiğin yerlerde diye. Gayet ben böyle yedim içtim falan, arkadaşlara el salladım. Arkasını dönsün bize, arkasını dönsün bize çünkü çok özeniyoruz! Arkasını dön falan. Öyle bir şeyden sonra annem dedi ki ya madem bu kadar hani sol, solcu mu oldun yani? Hani git bakalım tarlada çalış o zaman. Sen çalış filan. Neyse işte gittim. Annemler o zaman hala Konya'dalardı. İşte dayımlar böyle bir tarla ekin biçiliyor o zaman. Biz de şeydi buğday da vardı falan. İşte iki güne biçtirecekler ve işçiler var ve dediler ki sen yani başlarında sen duracaksın. İşte biz hani başka onlar domates, bilmem başka bir işleri var. Sen duracaksın. İşte bir kardeşim, bir de kuzenim işte biz de şey yapacağız, ekim sonra bitecek. Ben tabii ki saat sekizde başladı. İşte on birde ya bir yarım saat mola, birde mola, bilmem nede mola falan (gülüyor). Sekiz saat çalışmayın dağılın. Ondan sonra işte böyle bunlar için kontrol etmediler tabii ki de. İkinci gün sonra dayım geldi, tarlanın yarısı bitmemiş falan. Çünkü böyle bir mola algısı yok! Bir de ben bana şey söylüyorlar, ama şimdi kızacaklar olmaz. Diyorum ki, hayır canım olmaz, hayır falan. Ya böyle diyorlar ki ya yapma çocuğum, hani böyle olmaz. Hayır diyorum çalışamazsınız, çalışırsanız yani istemiyorum, gelemesiniz falan bilmem ne. En son dedi ki, eşek oğlu eşek sen mi veriyorsun bu işçilerin parasını, dedi. Ya sen ne yapıyorsun yani artık falan. Sonra dediler ki, bir daha bunu tarlaya sokmak yok. Yani sen girme bu işlere, boş ver sen evde işte çocuk bak, temizlik yap daha iyi falan. En son tarla maceram odur. Herhalde ondan sonra da uzun yıllardır hiç ekmediler. Olmadı yani birkaç kez denediler. Sonra işte bu domatesleri çöpe

döktüler bilmem ne. Olmadı, vazgeçtiler artık. Çocuklar da artık istemiyor öyle. Ama hala yaşayan bir köyümüz var gittiğimiz.

Yani aslında şöyle başladı hikâyeye. Ben Konya'dayken Anadolu lisesine gidiyordum. Gayet de iyi bir öğrenci, öğrenciydim ama Konya bana çok dar, darlıyordu beni. İşte kız kardeşim, benden bir yaş küçük. İşte ben Anadolu lisesine gidiyorum ya, o normal okula gidiyor. İkimiz de orta üçteyiz. Ben sınavı falan girmeyeceğim. Yani fen lisesi falan zaten istemiyorum yatılı hiçbir ama böyle aklımda şey var. Acaba yatılı bir yere gitsem filan. Neyse kız kardeşime form aldım. Aslında onların okuluna form gelmemiş, öyle. Sonra onun, onun da gelmiş, iki form oldu. O bir sürü yer yazdı. Sonra ben de dedim ki, ben sağlık mesleğe gideceğim. Ya işte İstanbul'a gideceğim. İki yer yazdım. "****" ti galiba yazacaktım. Sonra ... alırken böyle şey... Nedir onun adı? Hani böyle bir öğretmen lisesine girmek için bir puan lazımdı ya! Hani Türkçe beş, bilmem ne. O benim bir yıl bana üç verdiler. Çünkü ben evde okunan, ya şöyle ortaokul iki ve üçte bir tane öğretmenimiz vardı, Konya'dayız ya! Yani böyle her on kitap okuyana, beş falan dedi. Ben o dönem sadece evde olan kitapları okumuş bulundum. Ya işte; Uğur Mumcu, Sakıncalı Piyade, bilmem ne. Yaşar Kemal, İnfaz Gecesi Anıları. Yani nasıl bir travmaysa benim için. Evde çünkü o ha... Bir de şey babam çok okur bir adamdı. Şey sandım yani böyle bir kitap okursam ve gösterirsem, herhalde beni çok yüceltecekler. Tam tersi oldu yani böyle. Annemi okula çağırdılar. Bu çocuk ne okuyor, bunlar kim falan. Ondan sonra benim bütün sözlü notlarım; sıfır, sıfır, bir, birkaç kaç verdiyse o yüzden ortalamam tutmadı o yıl. Yani o lazımmış herhalde. Sonra işte tek bir şey kaldı, işte İstanbul'a gitmeyi düşündüm. Düşündüm, taşındım böyle "****" ilk üçüncü falan girdim herhalde. Yani o zamanki puanım da "****" öğretmen lisesini gayet geçiyordu. Bir de şey, iyi puanla alan bir okuldu o zaman. Gayet yüksek alıyordu. Yani öğrencilerin hepsi böyle gayet Anadolu, fen lisesi gidebilecekken fakir fukara işte çocuklardı yani. İşte biri de bendim onlardan herhalde. Ay kız kardeşim de kazanamadı yine. Yedekten bir şey, onu da herhalde parayla yazdırdık yani. Annem gitmeyin dedi. Gitme, sen gitme falan. Yok dedim, biz ikimiz gideriz. Kardeşimle beraber geldik.

Kız kardeşim çok böyle sakin, kibar, naif falan. Hala da öyle. Hiç benzemez. Öyle bir şeydi. Mesela onu Konyalı, beni Dersimli falan sanıyorlardı (gülüyor) Arkadaş, arkadaşlarımız. Yani çünkü onun öyle bir mizacı vardı, benim böyle mizacım var. İlk ilkokula başladığım gün şöyle oldu. İşte yani çarşaf, yatak yerleştiriyoruz. Ben dedim ki, ben kendiminkini yerleştiririm, bununkini yerleştirelim falan. Hiç ağlayasım da gelmedi. O dedim, çok süper! Ben burada acaba ne kadar da gezerim, falan. Böyle böyle çok da hoşuma gitti yani. İşte ilk gün, son mesela ilk kavgam şöyle oldu okulda. Bilmiyorum, ilk, iki, ikinci gün falan pazartesi neyse. Cumartesi'den gittik galiba hani eşyaları yerleştir falan, yatakhane bilmem ne, tanıştık. Bir de ben bir yıl sonra gittim. İngilizce'den atlattılar, herkes hazırlık, ben birinci sınıf ve depremzedelerin olduğu bir sınıfa düşmüş oldum. Böyle şey arkadaş sadece üç tane falan akli başında insan var geri kalan herkes çok tembel... Annemi mi, babanı mı çağıralım? Çağıramazsın öldü çünkü babam falan gibiler, arkadaşlar. Ondan sonra işte ben de sonradan gidince, onların bir çetesi var, çetenin hangi tarafına düşeceğimi bilemedim. Böyle bir ortada kaldım falan. İlk ilk işte yemek sırasında şöyle oldu. Son sınıflar işte abla önden alırlarmış, sıra beklemezler falan. Tabii ben böyle şey bilmiyorum. Öne geçtim falan bir kız böyle küçücük de benden, öne geçti, geçemezsin ya falan. Ben dedi, son sınıfım, ben de birinci sınıfım falan. Ben o demir şeyi kızın kafasına yapıştırdım, geç arkaya falan. Ondan sonra akşamleyin yatakhaneyi havaya kaldırdılar. Böyle sallayarak. Sen bize ooo falan. Ondan sonra ben de işte annemi aradım. Beni böyle yapıyorlar, bilmem ne... Annem okudu falan bitmedi ya. Annem, ilk günden başladın dedi herhalde orada da. Ondan sonra işte kız kardeşimin işte yatakhane kavgaları bilmem derken... Nasıl olduysa, kız kardeşim hep böyle, ben sana dedim ama kavga et mi dedim. Kibarca uyarabilirdin falan hani. Onun hep şey, onun öyle mizacı, benim benim öyle mizacımla falan birleşti. Sonra şöyle aslında. Okulun, işte bizim okulun son sınıfları vardı ablalar, radikallerdi. Biri feministti, işte biri halkın kurtuluşu diyordu, biri bilmem ne falan. Bunlar böyle garip çeteydi. Çok komik ve şey (gülüyor) nasıl oldu bilemediğim bir şekilde, okula gelen çocukların böyle ihtiyacı olanların dolaplarını

falan katlıyorlardı. Hiç büyüklük yapmazlardı sıraya geçerlerdi falan. Sonra bir gün gittim ki, ya şey dedim ki ben de sizin sınıfınızla oturmak istiyorum, sizinle oturmak istiyorum. Son sınıfınız ama çok merak ediyorum yani herhalde siz daha anlayışlısınız filan. Onlarla tanışmış oldum. Sonra sen kimsin ya falan. Böyle işte ben falan... Sonra işte biz onlarla, onlarla takılarak aslında öğrendim bir sürü şeyi yani. Beraber onlarla, aa sen bunu mu okuyordun, siz işte böyle mi yapıyorsunuz filan. Bir de ablalar olunca okulda insan istediği kadar gezebilirdi her yeri. İşte onlarla beraber böyle bu İstanbul'da, onlarla beraber öğrendim aslında yani hala görüşüyoruz. Birçoğu gitti falan. Biri kapandı, çocuk doğurdu, öbürü başka bir yere döndü falan ama bir tanesi, hala görüşüyoruz. Böyle şey... Onları, onlar yüzünden böyle okulda işte sonra onlar yüzünden zaten bir mimlendim, bunlarla geziyor falan diye. Sonra bizde böyle şey olur, okulun bir tane yemekhanecisi vardı. Böyle herkese karışır, her şeye karışır. Küçücük bir yer ama böyle hani sürekli böyle terbiyesiz bir herif. İşte bu şeylere, böyle Ramazanlar bilmem neler böyle şeyler vardı. Perşembeleri hepsi kafasına bir şey örter, bir şey okurdu falan. Ya orada da başlamıştı herhalde yatılı okuldu ama çok ilginç yani hani. Daha yeni vefat eden bir edebiyat öğretmenimiz... İşte nedense o, o, o onun sayesinde herhalde okulu bitirirdim diyebilirim. Çünkü beni her halükârda kollardı. Yani işte geçen aylarda kaybettik. Hala çok görüştük yani çok fazla görüştük. Yani hiçbir zaman bırakmadı herhalde beni izlemeyi. Yani o da basardı falan yatakhaneleri. Bunu yapmayacaksınız! Kapat! Kaldırım o kafanızdakileri filan ama çok zorlandı falan. İşte o yılın, o yılın sonunda böyle bize bir mezuniyet töreni olur, kepler mepler falan. Böyle "****" Amca'yla, bu arkadaş, kızları, arkadaşları kavga ettiler. Hani bilenmişler zaten dört yıl boyunca. Herhalde bir grup solcu çocuk böyle geldi bunları böyle eşek sudan gelinceye kadar dövdü. Benim annemle babam da oradaydı. Babam değil de annem, bu çocuklara bunu yapamazsın sen böyle. Bir karıştı, bir olaylar karıştı. Sonra ben annemle babamı müdüre, müdürün karşısında buldum. Babam zaten hiç sesi çıkmaz ama annemin haksızlık ediyorsunuz falan. Bu çocuklara bunu yapamaz mıyız falan. Ondan sonra işte şey oldum zaten. Annemden sonra, anneme şey hani sana ne falan. Annem de size ne o zaman, bilmem ne. Ben

de bu çocukların annesiyim filan demiş bulundu. Ondan sonra işte şey, onlar mezun oldular o yıl. Bütün her şey bana kaldı okuldaki. Her şey, taşın altından ben çıkıyorken asla çıkmazdım yani hani. Ama ben çıkar oldum filan. Sonra ben dedim ki madem böyle anarşist falan oluyorum. Hani okuldan kaçmam, kaçan oluyorum. Ondan sonra yapmam... Yaparım dedim o zaman ya. Yani bari yapayım da keyfime bakayım. Sonra işte bütün izinlerden geç gelmeye başladım. Hiç de ceza vermediler. Çünkü dedi ki ben zaten böyleyim biliyorsunuz. Annem de destekliyor, biliyorsunuz yani hani. En fazla okuldan atarsınız, onu da attırmazlar biliyorsunuz falan demeye başladım. Sonuçta şey ya parasız yatılı öğrenci olduğum için işte servis parası istiyorlar, vermeyeceğim dedim. Ben parasız, yatılı öğrenciyim. Yani ilk ona girdim bu okulda, vermiyorum falan. Annem gönderdi paraları yedim arkadaşlarla. Hani onlar başka (gülüyor). Ondan sonra eşofman paraları, yedim hepsini. Çünkü çok yoksul arkadaşlarımız vardı zaten. Yani ortaklaşa yiyorduk sonra koptu kıyamet zaten. Dediler ki, sen bu stajları, mesela serviste hemşirenin birinin boğazına sarıldım. Babanın uşağı yok falan diye. Çünkü ilk işte staja çıktığımızda saçlarım uzundu, kep takmak istemiyorum diye üç numara kestirdim. Çünkü kafamızdan düşüyor ve çok saçma. Sonra kaldırdılar mesela iki yıl sonra. Dedim ki, ben böyle bir şeyi çok saçma buluyorum. Böyle herkes baktı, ya ne saçma. Dedim ki, bunu kaldırmaları lazım. Ondan sonra işte o kepi kafama bantladılar plasterle mesela böyle üç numara kafamda kep gibi. Çünkü bir sürü şey. İşte mesela şeyi hiç unutmuyorum. Saint Joseph'de okuyan çok yakın bir arkadaşım vardı. Böyle simaen tanıştık. Bir de böyle arkadaşlarla falan. Kendimize bir grup da kurduk saçma sapan. Haydarpaşa Lisesi vardı ya yukarıda işte. Oradan böyle kendi arka, arkadaş edindik, çocuklarla çok iyi eğlen, eğleniyorduk zaten filan. İşte oradan tanıdığım bir arkadaştı. Beni bir gün aradı, şey dedi, okulun ankesörlüsünden, pantolon giymek serbest olmuş falan. Biz o gün, ben herkese dedim ki, pantolon giyiyoruz ya, serbestmiş. Herkes kot falan giydi, böyle karma karmakarışık. Sonra yine ben, bana patladı cezası. Sen böyle yapıyorsun bilmem ne... Gibi gibi. Hani böyle bir şeydi. Ve hayatta, mesela şey diyorlar şimdi, senin evleneceğini, normal normalleşeceğini sanmazdık falan. Ama aslında ben çok hareketli biri falan değilim yani değildim.

Normal biriyim. Onlar çok anormaldi. Yani on sekiz yaşındaki çocuk, yok evlenmek istemezdi ya! Ya, yani çeyiz yapan vardı. Mesela çok ne ya falan oluyor. Hani çok garipler. Çünkü böyle bir şeyle yetişiyorlardı. Çok çok şaşırtıcıydı. İşte ben ilk tayinim çıktığında çok şaşırdım zaten. Demek ki dedim böyle taşralar, böyle ücretler için yetiştiriliyor bu kız çocukları. Yani böyle hayatlar yaşasınlar, böyle gömülsünler, bir daha çıkmasınlar diye bilerek yapıyorlar sistematik. Öyle işte. Yatılı okul hayatın da öyledir.

Şimdi ben, sen yani sendika, sendika zaten hayatımın herhalde on beş yılını kapladı daha öncesi. Ben "****" işte öğrenciyken, gayet güzel bir hastaneydi. Çünkü bütün hemşireler bizden mezundu. Ondan sonra, ablalar bir de çok hepsi 90 Kuşağı filan. Ablaların hepsi gayet de solcuydu. Ondan sonra işte hepsi o zaman o dönem sarı sendikalar daha yeni kurulduğu için kimsenin bir fikri yoktu. Bahar eylemleri yeni geçmişti (gülüyor) falan. Yani bence o gazla gidiyorlardı. Bu "****" bahçesi çok büyüktür. İşte ben şey aslında şöyle oldu ilk onlarla tanışmak. Benim "****" bir arkadaşım vardı Dersimli. Yer, yer hiçbir şey olmaz. Biz onunla bir yemek yarışına girdik ve ben ha, o ben hastalandım ona bir şey olmadı falan. Ben hastanelik oldum ve o dönem bir siyah kurdele takma bir şey vardı hatırlamıyorum neden? Bir kurdele takıyorduk okulda. Yalnız şöyle bir şey de arkadaşlar da böyle sağ olsun çok birlikte hareket ederdik biz, hani okuldakiler kahrolsun diye. Yani böyle bir kolektifti yani hani. İslamcı da olsa biz de onlara yani. Çünkü öbürleri kahrolursun falan fikriyle. İşte onlar hastaneye yatınca, onlardan biriyle tanıştım. Ya böyle kan alırken işte Türk kanı falan. Dedim ki ama ben böyle şeylere inanmıyorum falan. Sen ne biçim öğrencisin ya filan dediler. Sonra işte onlarla git, gel, görüş derken "****" bahçesinde eskiden bira içilirdi. Tabii ben öğreneceğim bira falan da içemem. Bunlarla bira içmeye başladım, ablalarla. Sonra ablalar, sendikal çalışmalarını, bilmem nelerini bir sürü şeyini, hani onlardan öğrendim. Çünkü onlar böyle eylem yapardı. Bahçesinde iki tur sonra Haydarpaşa Numune sonra karşısı. Ben böyle stajda bunlara takılıp çok gitmişliğim de var. Sağ olsunlar yani benim için cennetti çünkü. Böyle güzel tepsilerde yemek yiyebildiğim, beni bekledikleri. Ondan sonra, böyle çok

insan yerine koydukları, kitabı aldıkları, para verdikleri, ondan sonra bir sürü şey tartışabildiğim. Bir de beni değil böyle bir sürü peşinde gezdirdiğim arkadaş, arkadaş grubuna... Ya hani şimdi mesela "****" abla vardı işte. Bu da benim param ama bunun da yok yani. Hani buna da alsak falan. Ah, Allah kahretsin sizi falan modundalardı yani. Sendikayla öyle tanıştım.

Sonra işte işte tayinim çıkınca "****" çıktı. O da bir garibanlık, başka bir garibanlık işte. Ya müdürle gittim falan. İnşaat müdürlüğüne herkes güzel yerleri kapmış. Çünkü herkes asker karısıymış. Dört yıldır tayin bekliyorlarmış hemşireler. De ya bu ilk DMS mi ne varmış. Ondan sonraki ilk sınavmış. Ben bilmiyordum hiçbir fikrim yoktu. KPSS' ye de öylesine girmişsin yani. Ondan sonra bir gittim herkes asker karıları, bilmem ne, millet kaptılar falan. Bana da diyor ki, sana da çok güzel deniz kenarı bir yer. Deniz kenarı, tabii neresi ya? Aaa İstanbul'a da çok yakın yani. Deniz kenarı. Okula da gidersin filan. Çok yedim ya! Bir gittim yani (gülüyor) gidemedim. İlk gittiğim zaten hep böyle anlatılır falan. O zaman annemlerle küstüm zaten konuşmuyordum. İşte orada burada kalıyordum filan böyle. "****" Lojmanında kalıyordum arkadaşlar sağ olsun, işte o ablalarla. Ondan sonra işte benim bir yorganımı bırakmışım oraya. Bir yorganım bir de kaplumbağam vardı hani hep yanımda taşıdığım. O işte benim şey beni iki tane otobüs varmış; biri İzmit'e gidiyor, biri bir şey. Beni böyle bir "****" diye yazan bir yerde indirdiler diye. Ben böyle nasıl yapacağımı bilemedim. Ondan önce de şeydi "****" Sağlık Müdürlüğü giderken de param yoktu polis otosuyla gittim. Beni müdürlüğe bırakın, geri bırakacaksınız, benim babam öldü falan diye. Yani böyle yalancıyım (gülüyor). Çünkü param yok yani. Bu adamlar çok üzüldü falan bana numara falan verdiler. Ellerini falan öptüm (gülüyor). Sonra ya bu işleri böyle kullandık ama falan. İşte şey, ilk gittiğimde, ilk gittim böyle şey. İndir indiler, indir indim. Ne yapacağımı şaşırdım. Acaba minibüs nereden geçiyor falan. Oradan adamın birine dedim ki, elimde de kâğıt, ben buraya atandım, hemşireyim işte. Beni dedim şu sağlık ocağına kadar götürün. Bir kamyon kasasında indim zaten. Arkadaş hala görüşüyorum ablalar şey diyorlar, biz böyle, ilginç kamyon kasasından biri indi, kırmızı pantolonlu bir çocuk falan. Bir de

yorganı var falan (gülüyor) diye öyle. Hani biz anlayamadık yani kim bu falan. Rujum var böyle kıpkırmızı. Hani bir de makyaj falan da yaptım yani memurum falan ya! Böyle güzel görüneyim diyerek. Gittim işte ilk, bizim herkes sürgün gibiydi. Garibanlar ve sürgünler köşesi. Çünkü ücra, en iğrenç yeri. Hepsi de SESli zaten. Ama ben bilmiyorum. İlk girdim personeli sordum işte. O zaman temizlik personelleri de memurdu. Şimdiki gibi böyle insanları üç kuruşa rezil etmiyorlardı. Sordum. Dedim ki, abla sendika var mı? Ablası ne yapacan sendikayı ya? Çayın altına da su koy dedi (gülüyor). Şöyle bir baktım. Sonra işte bir başka hemşireye sordum. Var dedi. Hepimiz aynı sendikalıyız falan dedi. Ondan sonra işte şöyle bir şey oldu.

Ben ondan önce, işte bir, bir çocuk girdi içeri, bana sarıldı dedi ki, ben bu ablayı tanıyorum falan. Meğerse işte onların işte 1 Mayıs'ta benim arkadaşımından birinin yeğeniymiş, orada çalışıyorlarmış falan. Ben inanmadım şaka falan oldu. Hep SESliydi işte. O da beni, sonra lojmanda yer buldular işte bana.

Yani lojman, herkes lojmanda otuyordu. Sağlık üstü, sağlık ocağı altı, üstü lojman işte beş, beş kız orada oturduk. Benim hakkımdı. Çünkü tek gelen hemşire bendim. Hepsi ebeydi. İşte ben gelince bir hemşire vardı, gitti o yaşlı bir ablaydı zaten. Ama o, o komikti yani. Benim için çok biz bir hemşirelik belgeseli çektik orada da bahsettim. Yani böyle ben de şey müzede gördüğüm aletleri kullanıyorlar. Böyle bir demir var, gebelerin karnına dayıyorlar falan. Duyuyoruz diyor. Ben bir şey duyamıyorum. Şimdi duyamıyorum da diyemiyorum ayıp oluyor filan. En son dört ay sonra dedim ki, ben bir şey duyamıyorum gerçekten fikrim yok yani hani bunlara dair falan. Hayatımda herhalde bir bölü üçünün mesleğimin, bir bölü üçünü orada öğrendim. Yani çok insani insanlar, ya çok insanca çalışan insanlardı. Bir de hiç kaybedecek bir şeyler yoktu. Hiç de korkmazlardı. Hiçbir şeyden de yani hiç umurlarında bile değildi. İşte annemle, babamla o dönem küstük herhalde. Bana böyle çok annelik, babalık falan ettiler. Bir de şey çok komikti. İşte dün akşam konuştuk biriyle de yani mesela ben onları sigara alıyordum falan. Ne bileyim? Bize

sigara al falan. Doktor bey vardı. O böyle Rusya'dan gelmişti falan. Karısı Rus bilmem ne, komünist. "****" böyle ilk gittiğimde ben bilmiyordum işte böyle soba yakmaya çalışıyorum lojmanda. O zaman sevgilim, işte şimdi kocam, işte uğraşyoruz olmuyor falan. Böyle geldi, taktı ondan sonra gittik evlerine ... var. Ben çok sevindim. Ay dedim, şükür, çok şükür falan. Ki yani ben sevmem aslında yani hani na, nasıl bir mutluluğa kapıldıysam böyle. Ay dedim, çok iyi ya filan böyle. Atladım falan kadının... Süper falan diye. Hani orada herkes öyleydi zaten. Ondan sonra işte bayağı çalıştım, herhalde bir iki, üç yıl orada çalıştım ama yani orası da şey çok yorucuydu. Çok yoksullardı; tek yer orasıydı, uyuşturucu, pislik, ne ararsan orada vardı. Ama tek rahat edilen yönü şuydu, gece birde de gezsene kimse sana bakmaz, çok korurlardı yani. Hani sen orada bir şeydin. Böyle sağlık ocağında hayranlarım vardı. Şöyle oturan, böyle bakan falan, çiçek gönderen, öyle şeyler vardı. Onları bir arada bir işte tehdit ettiriyorduk. "****" abiler falan yani bunları tehdit ettiriyorduk filan dursunlar diye. Duruyorlardı. Ondan sonra işte Ekoloji Derneği vardı orada bir tane. Bir şair çocuk vardı mesela çok komik, tek bir kişi. Böyle hiçbir şey yoktu gerçekten. Hiçbir şey yok ve ben hani on sekiz yaşındayım ya on dokuz yaşında ve ölmek üzereyim. Yani böyle şey hissediyordum Allah'ım öleceğim herhalde, ben burada öleceğim yani. Çünkü çok zor geliyordu filan o dönem bana. Çünkü ev arkadaşlarımdan biri sürekli namaz kılıyordu. Öbürü çok şişman bir kızdı ama çok yakışıklı bir sevgilisi vardı. Sürekli kıskançlık krizleri geçiriyordu. Şimdi evlendi, üçüncü çocuğunu filan yapacak herhalde o adamdan. Ama ve sürekli ağlıyordu. Böyle güller falan vardı duvarını böyle güller, fotoğraflar, böyle sürekli ağlıyordu. Diğer ikisi de şeydi, onlar böyle beşten sonra uyuyorlardı, on ikiden sonra sabaha kadar eğleniyorlardı falan. Böyle çok çok yalnız falan kalıyordum. İşte diğer ablalara gidiyordum işte ebeler yan taraftakiler. Onlar da büyüktü hepsinin çocuğu vardı, çok sıkılıyordum gerçekten. Çocuklara oje sür, çocuklara bak. Mesela cumaları, çarşambaları pazara gidiyorlardı çocuk bakıyordum falan. İşte küçüksün diye bir şey de diyemiyorsun, mecbursun filan oluyordu.

Ama çok iyiliklerini gördüm. Hala çok görüşüyoruz ve ikinci köyüm olabilir yani. Oraya gidince de böyle hepsini görüyorum falan böyle binbir mutlulukla. İşte orada çalışırken bir şöyle yaptılar. Bir köyün bir tanesine, işte "****" yine bir köy yapmış. Böyle bir hafriyat, muhtarla bir iş karıştırmışlar, bir sağlık ocağı yapmış ve ebe arıyorlar. Kimse gitmek istemedi. Ha bir de bize sordular. Herkes çok haklıydı yani yıllardır burada sürünüyoruz, bizi bir de köye mi sürüyorsunuz filan. Ben dedim ki, ben giderim yani kesin. Ondan sonra, böyle birçok sıkılmışım, gittim. Ay çok iyiydi ya. Jakuzisi filan var. Gayet lüks bir şey yapmışlar. Tek sıkıntı, üstü düğün salonuydu yani böyle çok acayip falan. Hepsinde oynadım. Ondan sonra köy (gülüyor) köy halkı da böyle Bulgaristan göçmeni bir köy. Gazino filan var köyde. Ay çok ahlaksızlar! İçki, miçki her şey zaten. Böyle millet de çok içiyor. Tam dedim bana göre. Çektim şalvarımı, Balıkesir'de bir köydeymiş gibi hissettim gerçekten. İmamın karısı filan vardı. İmam böyle okey oynuyordu kahvede falan. Hani öyle çok şey değiller zaten. Hiç dindar değillerdi. Arada bir işte coşuyorlardı filan hani.

Öyle balçık'ta filan çalıştım. Sonra işte oraya ebe geldi. Ebe gelince beni unuttular bir iki ay falan. Nerede olduğumu sormadılar. Sonra ben de aradım dedim ki, ben buradayım yani hani beni bir yere verebilir misiniz falan. Sonra köylüler gitmiş konuşmuş hani biz çok memnunuz, bilmem ne kalsın. Sonra beni bir araca verdiler. Köylüler aracı, askeriye, askeri araçla beraber dolaşıyoruz. Yani askeri araç gidiyor, bir de bizimle Sağlık Bakanlığı köyleri geziyorlar. Reklam, gazeteye çıkıyor filan. İşte ben bunların bir tanesini şey yaptım. İşte bir tane her gün doktor değişiyor, işte sadece ben, diş hekimi var bir tane, bir de şoför var. Üçümüz böyle sabitiz. Her gün doktor geliyor filan. İşte bir gün doktor yanında bir hemşireyle gelmişti. Şey grup başkanı vardı o zaman kaymakam falan var. İşte efendim bu hemşire hanımı bizim sağlık ocağına alabilir miyiz falan, şey yapıyor falan. Bizde hani grup başkanı filan çok samimiydik. Ya çünkü ben çok küçük olduğum için, kimse beni iplemediği için her şeyi söyleyebilme ihtimalim çok vardı çünkü. Ben dedim ki, ya bizim de dedim bir şey ka, şey kaymakam tanıdığımız yok ki dedim. Ki kaymakam beymiş benim haberim yok. Yok ki dedim, bizi de bir yere alsa filan. Bunlar bana kaş göz falan

yaptılar. Ya dedim ki, tabii dedim her şey torpille dönüyor dedim. Ya kaymakam karısı olsaydım keşke falan filan. Böyle bir geyik yani. Sonra adam böyle şey yaptı. Ben evliyim falan dedi. Ben hala anlayamadım. Sonra işte oradan beni, ben dedim ya neyse dedim artık dedim ya haksızlık böyle bir şey falan. Böyle salak saçma işte çocukluk. Sonra beni sürdüler (gülüyor). Sonra beni sonra ben işte böyle bir üç gün, üç gün burası, dört gün burası olmak üzere bir sürü yere sürdüler. En son işte bir ıssız bir mahallede, inşaat bir sağlık ocağına (gülüyor) sürdüler. Sağlık ocağı açılmamıştı. Doktor çok iyi bir adamdı. Doktor da şey, babası oranın öğretmeniymiş. O mahallede yaşamış, büyümüş. Kız kardeşi eczacı olmuş, oraya eczane açmış. Bu buranın doktoru olmak istiyor filan.

Sonra bana belediye, kimse yoktu tek hemşireydim. Belediyede de bu çevre sağlığı teknisyeni var çocuklar, öğrenci ama üç yıl sınıfta kalmışlar atılacaklar, stajları eksik, onları gönderdiler aynı yaştayız gayet. İşte üç, dört tane çocuk geldi falan biz böyle gayet takıldık. Takılırken işte böyle sonra ebeler falan geldi yavaş yavaş ama orası çok eğlenceli bir yerdi gerçekten. Ama şimdi aile hekimliği yapılıyor ya mesela biz o zaman yapıyorduk. Çünkü doktor şey bir insandı, çok kıyamaz, çok yokuştu mesela mahalle. Bacağını kırsa biri aşağı gelemezdi iğneye ya da doktora. Biz giderdik hani kıyama, kıyamadığımız için. Ondan sonra herkes bir gönül bağı kurardı. O şey bir insandı, hani kendi de sosyal demokrat. Ben zaten çok hani kendimi çok solcu filan hissederdim o zamanlar daha çok. Böyle çalışıyorduk filan. Sonra işte ben şeye karar verdim. Artık İstanbul'a gitmek istiyorum ama ben her dönem İstanbul'a tayin istedim ama her dönem! Hiç kaçmadı. Hatta tayin isteyince arkadaşlar hala soru, yani geyiğini yaparlar. Ben bir de eşyalarımı topluyordum. Zaten bir dolabım, bir şeyim. Gidiyorum ben kızım kesin! Öbür ay yokum! Beni İstanbul Taksim'de bulursunuz filan. Sonra olmuyordu ağlayarak tekrar açıyordum filan. Ama ben bunu herhalde on kez yaptım, hayatımda. İşte sonra hiç umudum yokken işte İstanbul'a çıktı. İşte "****" başladım. Sonra biraz çalıştım filan. O dönem işte okula gidip, gelme dönemimde. Bir gittim, ettim filan. Sonra işte şöyle oldu. Yani ben zaten hani sevgilimdi zaten hani kocam yani. Birlikte takılıyorduk öyle bir

derdimiz yoktu. Bu arada gemi mühendisi benim kocam yani kaptan. Adam zaten part time koca yani var, yok... Hani gelir, gider falan. Çok da dert değildi. Yani zaten o da hani onu seçme onlar Troçkist'ti gerçi ama. Hani sonuçta sosyalist bir adam bir de yont, yontuyorsun da filan hani biraz. Biz böyle mutluyduk ama işte aileler... Hani benim annem biz konuşmuyoruz ama halen neden evlenmedin? Onun ailesi, insanlar bize ne der? Neden evlenmediniz falan. Ya evlenin o zaman ya falan diye böyle bir şeyle evlendik. Ha evlenelim ne fark edecek ki falan oldu yani. Hani zaten birlikte yaşıyorduk. İşte sırf böyle bunların yüzünden daha rahat edelim diye. İşte evlendikten sonra herhalde çocuk menüsü hiç düşünmemiştik. Ben çok sarhoştum böyle final çalışıyordum ya. Hadi deneyelim bir kere ya falan derken oldu. Çok da memnunum yani düşünerek yapılacak bir şey değilmiş bence. Hani bir daha yapamıyorum on yıl oldu yani (gülüyor) değilmiş.

Onu da öyle yaptım. Sonra işte çocuktan sonra ya hamilelikle beraber böbreklerim çöktü. Nasıl olduğunu bilemedim. Herhalde bir uzun bir tedavi süreci filan yaşadık. Zaten hamilelikten, hamileliğim kötü geçti ama çok hissetmedim ben. Yani bu kadar tehlikeli bir şey olduğunu hiç hissetmedim. Çünkü gayet de mutluydum yani doğurduktan sonra. Bir de tedaviyi reddettim emzireceğim diye. Ya bir yıl emzireceğim öyle bir fikrim var falan diye tutturdum. Tabii bu kadar ciddi olduğunu bilseydim, emzirmezdim. O da benim eşekliğim herhalde. Ondan sonra işte herhalde bir beş yaşına kadar falan sürdü bu tedavi. O arada iki yıl ücretsiz izin aldım, doğumdan sonra. Ondan sonra işte istifa etmeye karar verdim. Yapmayacağım dedim ben bu işi, yani artık yapamayacağım. Sonra işte bu hasbelkader "****" tanıdık bir doktor vardı. Şey dedi, ya benim sınıf arkadaşımın, işte abla ablamın sınıf arkadaşı var git çalışsana ya filan. Yedi yıl onunla çalıştım. Bir mahalle arkamda. İşte en son geçen sene galiba istifa edeceğim artık dedim ve ettim. Oradan istifa ettim, çalışmayacağım diye. Çünkü beni çok ya mahallede olmak beni çok yordu. Mesela ayın işte dokuzu ne zaman dokuzunda yine dava var. Yani ben şeye döndü hastalarla; mesela işte istifa etmeden önce on tane adamı, arayıp şikâyet ettim Sağlık Bakanlığı'na, karılarını dövüyorlar diye. Tek tek, tek tek, tek tek ama ya şeye dönüyor bu sefer ben sürekli mahkemeye gider, gelir oldum. Yani mahallede hiçbir

şey ya ben gözümü kapatamaz oldum. Çok huzursuz olmaya başladım. Yani üzölmeye başladığımı hissettim. Bu kadar insanlarla iç içe olmak istemiyorum dedim ya. Ya ben böyle bir şeyi bu kadar yapmak istemiyorum. Gelsinler gitsinler yani böyle bir şeyse. Çünkü gerçekten çok hayatımdan gidiyor, yani çok üzölüyorum. Bunu fark ettim ve çok geriliyorum böyle şeylere. Ondan sonra işte evde ücretsiz izindegdim işte bir yıl ücretsiz izin alacağım, istifa edeceğim dedim. Sonra dedim ki, bir yıl ücretsiz izin alayım sonra istifa edeyim falan. Bu arada bir sendikayla ilgili bir kitap yaptık falan. Hani onlar o hengameler geçsin diye. Tam ücretsiz izinin sekizinci ayındaydım. İşte nisanda, bu pandemide, nisanda geri çağıldılar, gittim. Gittim ama (gülüyor) temmuza kadar herhalde bir o çalıştığım on yılı çalıştım yani dört ayda çılgın gibi. Ondan sonra tekrar izin, oraya da istifa etmek için gitmişim, edemedim, yasak olduğu için. Sonra yeniden izinler açıldı. İşte izinler açıldığı için tekrar işte, şimdi kasıma kadar ücretsiz izin aldım. Kasımdan sonrasını bilmiyorum yani dört yılım kaldı. Bunlara da bu kıdem tazminatımı yedirmeyeceğim ya! Yedirtmeyeceğim yani o dört yıl sürüneceğim herhalde ama bir, bir, bir deneyeceğim işte. Öyle. Çalışma, çalışma hayatımda böyle yani.

Yani şöyle ki; aslında ya, ya bu çok berbat bir sistem. Ya bence şeyi berbat hani ya mantığı berbat değil, şu anki işler durumu berbat. Niye diye soracak olursanız yani şöyle bir şey var. Şimdi ben ya kendim işte süper feminist falan diyemem ama yani feminizme inanan, hani kadın mücadelesine önem veren bir insanım ve hani çok çok gerekliliğine çok inanıyorum yani. Hani kadınla birlikte olması gerektiğine çok inanıyorum. Hani bu yönde vicdanım kaldırmıyor. İşte çalıştığım doktor da çok sosyal demokrat hani çok iyi bir kadındı çok böyle. İşte babası Köy Enstitülüydü yine. Onun da hani böyle çok eskilerden bir hatırladığı bir şey var falan. Böyle hani köyde, kentte büyümüş bir kadıncağız falan. O yüzden çok umurumuza geldi ama bir sürü insanın umurumda değil. Yani mesela ben şeyi çok şunu çok önemsedim, o yüzden başıma bela oldu. Çünkü mesela bir kadın size gebeyken gelir, gebeliğin ikinci ayından, çocuğun çocuğu iki yaşına işte çocuğu beş yaşına gelinceye kadar gelir. Çünkü beş yaş son izlemdir. Yani siz onu beş yaşına kadar en kötü ihtimalle

altı ayda bir görürsünüz yani hani. İnsanlar bunu işte görmez sistemden kafasına göre boyunu girer, beş yaşında bir çocuk boy... Ama ben mesela evini gezerim. İşte lohusayken gidip onun hani halini görmek isterim. Çünkü bilirim acaba sütü gelecek mi yani. Çünkü ben kendim yaşadığım yani bunu lohusalık zor bir şey bence. Hani depresyon yaşamadım ama insan bir emzirmeyi öğrenmek istiyor. Yani hani bir bakmak istiyor. Bir de birinin şefkatine ihtiyacı var. Ya ailesinden birinin, dışarıdan birinin, iyi gören birinin bence. Hani ben bunları yaptığım için maruz kaldım bence. Yani o yüzden şey çok en son mesela işte ayın dokuzunda gideceğim şeyin davası yani. Kadın geldi beni dövüyor dedi, bilmem ne dedi, sırtında her şeyi gördük. Ben bunu bildirmek zorundayım. Yani bir de her şeyden önce ben kamu görevlisiyim. Yani kapının önüne çıksa, bayılsa görmedim diyemem. Ama bize görmedim diyen o kadar çok hekim, hemşire var ki! Görmedim! Haberim yoktu! Gelmedi! Bilmiyorum! Çünkü görüntü kayıtları çok silebilir şeyler hiç umurlarında bile değil yani hani. İşte ayıplayan, kınayan mesela bizde şey var işte hamile... Şöyle şeylerle karşılaşıyoruz. Gebelik düşüyor ya sistemlere. Açıyorsun, yani evli misin? Kocan kim falan diyemezsin yani, değil. Ama hani bunu böyle yadırgayan bir sürü insan var mesela. Ailenin yanında kızın... Ev arıyorsun sen ya! Evine gidiyorsun, hamile diyemezsin! Onunla konuşacaksın. O onun özel meselesi. Mesela buna eğitmek bile çok zor bir şey yani insanları. O yüzden hani bu mahallede bu kadın mevzusu çok derin. Yani hala erkek çocuk doğramıyor diye şiddete uğrayan kadın var, kocası tarafından dövülen var. Yoksulluk ayrı, ya bu ekonomik şiddet zaten başlı başına bela! Şey de çok kötü mesela okumuş, etmiş kadınların da başka türlü bir hali var. Yetiştirememe hali var, o kendilerine o özgüvensizlik hali var yani hani. O bizim düşünsel yük dediğimiz şeyi çok iyi görüyoruz yani. Koştur, koştur bir de evde koştur. Bir de düşün yani hani koşturmasan da düşün! Adamın ne yapacağını sen robot gibi yönet falan hani. Bunları da görüyoruz çok fazla. Ama işte bunlara kahretsin ki hani ben çok dert eden biri olduğum için, yanımdaki, ben, ben görmesem yanımdaki hekim gördüğü için o kadar çok maruz kaldık. Yoksa üç birim çalışıyoruz. Diğer ikisi hiç böyle bir şeylere tanık olmadılar, hiç umurlarına gelmedi ama ben sormak isterim yani. İşte siz bir kadın muayene ederken sırtında bir çizik

varsa hekimseniz, hayırdır diyeceksiniz yani. Hani bu diyeceksiniz. Bunun başka alternatifi yok yani hani. Ben, ben de derim ama çocuğunu tutuyorsa, bir gözünde yaş varsa, bir gözünde bir çizik varsa hani hayırdır ben soruyorum gerçekten. Sormak zorunda hissediyorum kendimi. Çünkü bizim de buna ihtiyacımız olabilir gerçekten. Hepinizin olur. Yani öyle düşünüyorum.

Çok da ortalama bir mahalle yani. Hani öyle çok yoksul değil, çok zengin değil. Ama şey çok ilginç mesela. İşte siteleri de var ama halen müstakil evlerin de olduğu bir yer. Ama çok değişik, yani hani çok karışık, çok ne bileyim? İşte sitelerde biraz daha böyle kendince, işte yeni kuşak yaşamaya çalışan insanlar da var. E bir tarafta sokak dolusu çocuklarla koşturan, ayağında işte terlik, patikle insanlar da var. Tek başına yaşayan yaşlılar da var. Herkesin olduğu, karmakarışık bir mahalle aslında.

Yani mesela benim işte şey var ya bir tanesi, kocası bilmem ne? Ne ya? Çok basit örnek mesela işte, şey burada şey bizim burada oturuyor ya. Bu neydi adı? "****" yok mu? AKP'li. Mesela onun, onun hanımları bilmem kimleri gelir böyle saltanatla bu tarafa, onlar başka bir cins mesela. Ondan sonra şeyler var mesela. Bizim işte çok garipsediğim şey mesela çok radikal, çok sevdiğim falan bir kız var. İşte dinci falan kapalı da bir kız dindar falan dinci değil de. İşte kameraman TRT'de. Kocası böyle sayılı okullarından bir tanesinde işte öğretmen, müdürü falan filan gibi bir şey, matematik öğretmeni. Kız yanlışlıkla iki, iki çocuk doğurdu, yanlışlıkla üçüncüyü doğurdu falan. En sonra böyle adam buna şey, sen işte montofon ineğisin falan yani şeyinde minvalinde davranıyor mesela. Kız gayet böyle TRT'ye iyi şeyler çeken, böyle çok kafası çalışan bir kızdı. Yani aldıramadı da zaman geçti, bilmem ne oldu. Ama şey o kadar başka bir hayata evrildi ki! Nasıl yaptın yani olabilir üç çocuğun ya ben şey dedim. Olabilir üç çocuğun olabilir, sekiz de doğurursun, memelerin beş katına da çıkar yani. Hani o kendine bakıyor mu acaba? Ya sen de ona söyle! Sen söyle yani kalkmıyor de inmiyor de, bir şey bir şey, ver cevabını. Hani bu rencide olma biçimiye, yaşasın yani bence. Ben şeye çok inanıyorum ya. Hani böyle söz kötü, işte bilmem falan. Öyle bir şey yok gerçekten. Yok gerçekten. Hak edene

hakkını eline böyle anında teslim etmek gerekiyor ki, böyle birikip de bize dert olmasın hani onlara olsun bence.

Yani işe ben kişisel olarak, evde olmaktan çok keyifliydim. Şey pandemiden iki hafta önce siz en son pandemide 8 Mart, 8 Mart'tan birkaç gün önce, işte kocam Rotterdam'daydı. Şey apandisiti falan patlamış galiba. Ameliyat oldu ve geldi. O yüzden çok süper geçti. Çünkü evdeydi, çocuğa baktı falan. Ben yattım gayet böyle. Annesini bize çağırdık. Ben şey de çok önem veriyorum. Bazıları çok geleneksel olduğunu düşünüyorlar ama ben mesela kendi anneme de hiç kıyamam, onun annesine de hiç kıyamam. Çevremdeki böyle yengelere, teyzelere de. Çünkü şey düşünüyorum hani böyle biz 'feminizm, feminizm' filan diyoruz ya! Böyle başkaları, tanımadığımız insanlara feminizm değil ya! Önce önce bizden başlıyor sanki. Hani böyle değil işte. Yani o yüzden böyle, herkes böyle "kaynanasını seviyor!" falan yapıyor ama seviyorum çünkü. Ya seviyorum değil, kadın mücadelesi veriyorsak, o da kadın çünkü yazık çünkü. Rekabet edecek benim onlarca şeyim varken, annesiyle edemem yani hani. İşte annesi de bize geldi falan. Çok eğlendik ya, hep beraber böyle çılgınca şeyler yaptık evde. Birlikte yedik, içtik gayet de uyumlu geçti. İşte sonra beni çağırdıklarında sıkıntı oldu bence. İşte çağırdıklarında, çocuğu babaannesiyile ayırmak zorunda kaldık onların evine. Çünkü ben neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Hani tansiyonum var. Bir de çocuğum da enfekte olur falan diye. İşte sonra baktık ki bir şey yok ki şey olmuş zaten. O bir ay da insanların canına tak etmiş. Nasıl yani? İşte bir sürü çileyi çekmişler, ekipmansızlığı çekmişler, bu enfekte olmuşlar, bilmem ne falan. Ben gittiğimde gayet her şey vardı. Çünkü acemilik atlatılmıştı. Bir de kadın doğum hastanesi olduğu için bizdeki sıkıntı pandemi değil, işte bütün hastaneleri kapattıkları için iş yoğunluğu. Yani yirmi bebek doğuyorsa, yüz yirmi bebek doğuyor. Bütün her yerden ve on altı saat boyunca hiç oturmuyorsunuz. Bir de şey çok korkunç, e çok keyifli bir hastanedir. Hani yönetimi falan değil, olayı yani çalışma biçimi. On yıl sonra hastaneye döndüğümde hani hala görüşüyorum oradaki arkadaşlarımla filan. Herkesin bu dönemde çok mutsuz olduğunu hissettim. Çünkü doğum hastanesi ve çok eğlenirsiniz. Şimdi çok

korkuyoruz çünkü her gelen, ağlayarak geliyor bütün gebeler. Ya böyle sarılmak istiyorsunuz ya o zaman "****"konuşmuştuk hatta onu bir yerde yazmıştı galiba. Ya böyle sarılmak istiyorum mesela ama sarılamıyorum. Çünkü çok ya, küçücük çocuk bunlar yani zaten. Kim gelir ya? Yirmi yaşında çocuk gelir yani hani. Yapamıyorsun çünkü pademi var. Elini tutamıyorsunuz bir şey oluyor filan. Böyle kendinden korkuyorsun, onlar çok korkunç. Hani o atmosfer çok korkmuş. Çok cahil zaten bir sürü insan dışarıda kavgası, gürültüsü falan. Hani o tek şey yani ilk defa hani böyle kara bulutlu bir hastaneye dönüşmüş durumda. Hani sonuçta doğum, keyifli bir şey olur. Hani böyle eğlenirsin, dalganı geçersin, onlar böyle bir müjdelere filan, dışarıda insanlar. Ama böyle korkuyla geldikleri için kabusa dönmüş haldeydi. Öyle. Bir de insanlar birbirine düşmüş durumda, bu ücretler bilmem neler yüzünden. Eee tabii yani hiç kliniğe uğramayan doktora sen pandemi servisinde çalışıyor diye... Ya mesela Şişli Etfal'de şey yapmışlar. Ya adamlar odalarına şey taktırmiş, çok sınıfsal işte bunların hepsi, adamlar odalarına kilit taktırmişler, sokmuyor kimseyi, kimse girmesin. Çünkü senin canın çok kıymetli ama güvenlik personeli, temizlik personeli, sekreter bu arkadaşlara hiçbir kuruş yok! Ondan sonra hemşireler zaten geber. En çok çalışkan gerçekten laborantlar ve hemşireler. Hani kendi mesleğim diye söylemiyorum. Bir de temizlik personelleri bence. En birebir, iç içe, burun buruna. Onlara verdikleri en yüksek para zaten. İşte onu da işte kavga kıyamet bir altı yüz gibi bir şey verdiler. Bence ama kliniğe haftada bir uğrayan ve hiç hasta görmeyen hekime yirmi bin lira veriyorsun yani sen. Hoca zaten ya! Zaten kazanıyor yani. Ona yirmi bin vereceğine, yoksullara versene. Bir de şeyden de düşmediler o çok sıkıntılı daha yeni düşecekler. Birinci basamakta bu enfekte olduklarında, maaşlarından düşüyorlardı o on dört günleri.

Yani o şeyler yaptılar falan. Böyle kötüydü yani, pandeminin her açısı. Bir de ben şey için kötü olduğunu düşünüyorum. Ya onun dışında hani mesleki şeyler dışında şey de çok kötüydü, arkadaşlar için de. Çocuk bakım sorunu var bir kere. İnsanlar çalışmak zorunda. Çocuklar evde yapayalnız. Yani o bir dert. Ondan sonra çocuklara, bence çocuklara da şiddet artabilir. Yani mesela benim de sinir katsayım

çok artıyor. Dur diyorsunuz durmuyor, sus diyorsun susmuyor. Bazen yani hep aynı hep aynı, hep aynı rutin. Yorucu bir şey. Yani çocuk zor hani. Şey de korkunç ya! Kaygı, kaygı fikri de çok korkunç! Ölecek miyim, kalacak mıyım, bir şey mi olacak falan. Hani böyle kahramanlık da yapamıyoruz. Hani başka bir şeye benzemiyor galiba. Öyle pandemi...

Bir, bir ay görmedim. Sonra işte bir enfeksiyon şey olmadığı için geri geldi. Hani onda da şöyle zaten yani işte kapıda çocuk, ben eve geldiğimde kendi odasına geçti. Ben kapıda zaten bir alan yaptık. Orada çıplak soyundum çöp poşetine koyduk, onları hemen yıkadık. Ben banyo yaptım bilmem ne. İşte kapıları çamaşır suyu ile sildim. Geçtiğim yolları çamaşır suyu ile sildim falan. Gibi gibi... Bu da zaten bir buçuk saat yani. O yorgunluğun üzerine bir buçuk, iki saat bir de bu hengâme. Böyle geçti. Hani o eve geldiğinde de dedi, böyle oldu işte temmuza kadar böyle yaşadık.

Ya işte geçen hafta gittim bir konuşmaya, yerleşmek için. Döneceğim yani şeye kıyamıyorum gerçekten. On altıncı yılım, on beş bitti, dört yılım kaldı yani. Dört yıl bunlara kıdem tazminatımı yedirmeyeceğim ya! Alacağım onu. Çünkü gerçekten ömrümden gitti yani o kadar yıl. Hiç de kolay gitmedi. Vermeyeceğim ya! Çalışacağım dört daha. Bir türlü olacak herhalde. İşte şey dün bir arkadaşım aradı şey için, işte aile hekimliği buldum sana. Hani aile hekimliğinde çalışmak ister misin falan ama Ok Meydanı'ndaydı, çok uzak. Şimdi böyle yakın bir yer bulalım, bizimle çalış falan. Bir de biz artık birbirimize çalışmak istiyoruz işte. Hani SES'ten, Tabip Odası'ndan. Çünkü bıktık! İşte bu arada bir aile hekimliği buldum. İşte yani buldum derken, bizim "****" taşınmıştı, beraber çalıştık hani kim olduklarını biliyorum, boşalmış. Onların da nüfus sayıları çok düşük, çok az maaş. Sadece temel maaş verecekler yani hani. Kimseyi bulamıyor o yüzden. Ben de çok maddi problem hissetmiyorum hani. Şu an çok öyle bir sıkıntım yok. Ya dedim yani dört yılımı doldurayım filan. Şey demişler ya benim için, yani o solcu muydu ya, anarşist diye biliyoruz, bilmem ne falan. İşte oradan doktor arkadaşlarım vardı. Onlar şey demiş, biz de öyleyiz, bizimle de konuşma. Son beni aradı, ben de şey dedim, sizin gibi

biriyle çalışmak istemiyorum ya falan. Öyle yani. Bir de böyle bazen yaftalanıyoruz birebir zor. Çok böyle artık çok belli oluyor yeni, biz çok ara kuşak kaldık. Eskiden bari ablalar, abiler başkaydı. Şimdi yeni insanlar çok başka. Ben bayağıdır görmemiştim yani. Gittiğimde çok fark ettim. Canavar gibi çok korkunç! Dedim ki, yaşılanıyor, yaşılanıyor olamam ya. Yani otuz beş yaşında bunu hissediyor olamam. Yani bunlar çok başka, başka ya. Birbirlerine çay, kahve almaktan haberleri yok. Sürekli rekabet halindeler falan. Hani böyle bir, bir şey bildiklerini birbirlerine göstermek istemiyorlar. Çok ilginç geldi bana yani. Bilmiyorum böyle değildik çünkü.

Performans böyle bir şey değil ki! Performans bizim ortak performans. Yani bir taban var zaten onu geçemezsin. Yani kimse senden amuda kalksan fazla üç kuruş para almaz ama çok bireysel yetiştiriyorlar. Mesela şeydi eskiden sorumlu hemşireler işte şey olurdu; abla olurdu, liyakate göre. Yani hani yılı olurdu, deneyimi olurdu, birazda tatlı dilli, güler yüzlü filan olurlardı. Hani herkesi idare eder ama mesela baş hemşirelere kimse sırrını vermezlerdi. Kliniklerde herkes, ya klinikler kapalı kutu olurdu. Yani çok büyük şeyler olmadıkça ortaya çıkmazdı. Şimdi bu çocuk, çocukları ispiyoncu olarak kullanıyorlar. Yani şöyle düşünüyorlar. Mesela işte yaptıkları işlerden utanıyorlar bence. Bu kariyeristiklik böyle bir şey yani. Hemşire olmak değil de erkek hemşireler şimdi öyle ya. Hemşire okuyorlar, bunun maaşını alıyorlar ama hiçbiri hemşirelik yapmıyor, idari kadrolarda çalışıyorlar. Sordukları zaman, sicilde çalışıyorum diyor. Ama sen hemşiresin yani. Çocuklar şimdi öyle hep yüksek lisans falan yapıyor. Türk Sağlık-Sen bunlara şeyden ayarlanmış, böyle ismi, cismi belirsiz bir üniversiteden yüksek lisans. Tezsiz mezsiz. Ondan sonra tek, tek cümle yazamayacak bir sürü tip işte yüksek lisans mezunu ve hemşire. Ondan sonra, işte bunları tek derdi, işte yönetici olalım, bilmem ne olalım, bir şey yapalım falan. Liyakat olmadığı için bence. Herkes birbirinin sırtına basmaya çalışıyor. Eskiden şey olurdu ya, bir bir bilirdim. Biri olurdu mesela bu işlere çok gönüllü, becerikli hani falan. Öyle değiller yani. Mesela benim çok yakın arkadaşım işte şimdi "****" geçti galiba. Çok çok şeydi yani, liseden beri böyle tek hevesi

hemşire yetiştirmekti. Kendini hep öğretmeni hissedirdi falan ve bunun için çok savaştı. Böyle çok yoksuldu falan. Dershaneye gitmedi, Hacettepe kazandı. Orada burada süründü. Yani yattı, kalktı, evsiz barksız... Oldu şimdi yani gayet de. Ama ben mesela onun yazdığı her cümlenin altına evet derim. Ama bu çocuklarına diyemiyorum. Çünkü bilmiyorlar. Böyle.

Ya işte şey ben "****" ilk üye oldum. Bana şey dediler, asil memur, ya yedeksin bir şey olur mu falan. Ya dedim atsinlar yani bir şey olmaz, yani hani böyle bir korkum yok zaten, nasıl olsa tasdik ediyorlardı filan. Ondan sonra işte sendikada gitmeye başladım. Sonra SES'in orada bir şubesi yoktu. Eğitim-Sen vardı. Eğitim-Sen'e, Eğitim-Sen'e giden böyle tek hemşire olarak, bir süre sonra, ben de ya işte orada kendimize bir masa edindik falan. Eğitim-Sen'in her şeyine karıştığımız için böyle şey yaptılar, ya tamam. Çünkü işte Eğitim-Sen bardak yıkayacak, biz yıkarız, bizim masamız olsun falan modunda. Öyle hasbelkader, oradaki arkadaşların da yardımıyla işte ilk mesela 1 Mayıs'a, on kişi falan çıkmışız. Çok mutluyuz falan oldu. Sonra beraber işte ben bu sendikayla yapılanmaları falan bilmiyordum. Sonra bir baktım ki, sendikanın içinde milyon tane örgüt var. Of! Ama çok korkunç! Böyle hepsi birbirinden çok erkek. Yani kadınlar da erkek gibi falan. İşte onlarla böyle takıla takıla, herhalde ben de erkekleşmiş olabilirim falan diye hissediyorum bazen kendimi ya. Bazen kafam çünkü çok tuhaf çalışıyor.

Yani herhalde 2004'ten beri sendikalıyım. Yani 2000, tabii 2005 Ocak, tabii. 2005'ten sendikalıyım. Ya hiç yönetimde olmak istemedim çünkü yönetim bana göre bir şey değil. Çünkü ben bunu yapamam. Çünkü nefret ediyorum. Çünkü bunların yalan şeylerine, yani ben artık bir şeyine inanmıyorum. Yani ya bunu bunu söylerken, çok çok içim acıyor. Ben hiçbir şeyine inanmıyorum. Çünkü politik, politik hatlar çiziyorlar ve yanlarında kimse yok. Ve gitgide karanlığa batıyor gibi düşünüyorum. Yani o kadar korkunç bir halde ki. Çünkü biz mesela kadın meclisleri var. Tek cümle kur duramıyoruz, kurduramıyoruz yani amuda kalkıyoruz. Aynı kişiler yani 1990'da konmuşlar 96'da. Yıl gelmiş; 2020 aynı kişiler, aynı sözler, aynı

cümleler falan yani. İşte en son ya İstanbul'a geldiğimde hani birkaç sendikaya gitmedim çünkü çok, hiç hissetmiyorum dedim. Ya ben zaten hani iş bırakan, iş bırakmalarda, iş bırakan biriyim. Aidatını ödeyen biriyim hani. Zaten "***" dışında bağımsız olarak bütün eylemlere gidiyorum. 8 Mart'a giderim, 25 Kasım'a giderim, 1 Mayıs'a giderim, toplumsal bulduğum bir sürü eyleme zaten giderim yani diye düşündüm. Ama bir süre sonra şey geldi, ya böyle olmayacak yani ben bu sendikayı kurmam lazım tekrar filan. Bir, iki yıl gitmedim. Sonra işte hastaydım zaten o iki yıl, iki, üç yıl sürecinde. İlacı bıraktığım gün tekrar döndüm. Gittiğimde kaldığım yerden devam etmiş oldum. Çünkü şöyle bir şeye döndü bu sefer sendika. Yani eskiden mesela gruplaşmalar vardı evet ama. Son işte atıyorum, işte son sekiz yılda şey değişmişti mesela. Eskiden işte biraz daha... Ya bunları şöyle söylemek çok ayıp olur mu? Bilmiyorum hani bu kadarını yayınlasanız mı da. Tamam yani hani ve ya hasbelkader şeydi ya, daha okur çizerli, yazar eder insanlar da sendikanın başka bir yanı vardı. Kürt de olsan, Türk de olsan, kim de olursan da olsan, yani hani başka birine derdini anlatabilirdin. Ama bu sekiz yıl için, her şey tepe taklak değil, yani değişti başka bir şeye döndü.

Ya biz sendikadan ziyade işte başka bir yapının, başka bir, bir şeyine dönmüş oldu yani. Hani bizim eksikliğimiz, ayıbımız budur. Biz son yirmi yıldır bir şey konuşmuyoruz yani hani. Her ay Ahmet'in, Mehmet'in, bilmem kimin hakkı için... Ha nitekim böyle acayip acayip halleri var ve bunları söyleyince siz direkt böyle bir şeyci oluyorsunuz yani. Bir şeyci hani öyle o, o, o işte o kelime arasında ne geçiyorsa işte. Orada neyle suçlanacaksınız, işte ırkçı, faşist, Türk, işte hain bilmem kim? Öyle. Mesela erkek adamların bizim işte sendika binalarında, bizde kadınlar çalışıyor daha çok şimdi artık. Yazık çoluklu çocuklu, biri de benim yani. Çocuk nefret ediyor sendikadan. E götürüyoruz, adamlara hani bir köşe söylüyorsunuz, e feministsiniz falan. Bir, bir şey söylüyorsunuz, ekolcüsünüz falan. Yani hani böyle, bu parmak işareti oluyorsunuz o hengamede. O yüzden ben artık inanmıyorum.

Bu işte yine böyle inanmadığım zaman da işte Ankara'da bir şey kurmaya kalktı sendika, yani bu eğitimcinin eğitimi gibi bir şeydi. Sonra vazgeçtiler falan. Sendika okulu kuralım falan dediler. Neyse biz eğitime gittik böyle bir sürü kişi de vardı. Çok da güzeldi ama yaptıkları hata şuymuş, biz bunu bilmiyorduk, kafalarına göre siyasetlere anlaşımlar ve böyle bir şey başlatmışlar. Tabii ben bundan habersiz bir şey olarak, hani sendikada kimse yoktu ve hasbelkader gittim aslında. Ha yani hani bir git bizim yerimizi filan diye. Gittim, sonra başladılar, çok eğlendik yani. Bir sürü şey ürettik, yarattık, yaptık ama en sonunda şeye döndü yani. İlk defa sendika mesela bütün aktivistleri yeni dönem, işte geçen kuşak, sendika okulundan çıkan çocuklardı, bir sürü gençti. Ondan sonra birlikte bir sürü çok eğlendik, işte iş de yaptık, birbirimizi koruduk, kolladık bir sürü alanda da. Yani hani okuduk, okuduk, tartıştık sendikanın buna ihtiyacı var. Yani şey yanlış anlaşılmasın ama ben artık istemiyorum ya gerçekten. Gerçekten 70 yaşındaki adamın, yani istemiyorum ya. Ya çünkü çok darlanıyorum, çok zorlanıyorum başka bir süreç var ya. Çünkü ben bile kendimi çok yaşlı hissediyorum. Çok yenilenmek lazımı hissediyoruz filan. Tam bunu böyle sağlamıştık sonra işte bu siyasetle işte, isim vereceğim, onlarla, bunlar anlaşamadılar falan. Bir sekteye uğradı, birbirlerine girdiler, yarı yolda kaldı falan. Biz de işte bunun üzerine bir röportaj yapmıştık. Yani bu şöyle bir şey oldu biliyorsunuz, işte KHK'lar var. Bizim sendika arşivimiz yok. Sendikanın arşivi işte bilmem nereden, nereye taşınırken hepsi kaybolmuş. Kimsenin haberi yok. Yani o 96'lar, Bahar Eylemleri, 2000, sağlıkta dönüşüm yok! Sadece işte dijital ne varsa, senden benden toplayabilecekleri falan. Biz şeyi düşünüyoruz. Ya ben, mesela belleksiz olmaz diye düşündük falan arkadaşlarla. Yani bu, bu böyle olmaz yani. Yedi kişi herkes, işte biri Diyarbakır'dan, biri Zonguldak'taydı, biri Malatya'daydı, bir işte ben. Bilmiyordum bunu. Onlarla konuştuk bunu ama ben yokum dedim. Ya ben yapamam çünkü çocuğum var. Yani hani ben uğraşamayacağım filan. Sonra işte şey dedik yani bu KHK'yla atılan insanlar var. Ama mesela akademisyenler var çok çok biliniyorlar ve bunun çok ekmeğini yediler. Yani çok zalimce söyledim, çok terbiyesizce söyledim bunu, çok pislikçe söyledim bunu ama görünce öyle olduğunu çok fark ettim çünkü. Yani çünkü ben mesela Mardin'de bir ambulans şoförüyle

konuştuk hiç kimsenin haberi yok. Hiç kimsenin haberi yok. Ortada kalmış ve şey diyor, onun şeylerini, böyle şeylerini çok şaşırđık filan. Çünkü biz gayet onurlu, dik filan kentli akademisyenler ya da böyle işte bilmem ne... Siyaseten bir yerde duran ya da pişman olacak olan ama olamayan, yani utanan filan insanlar tanıyoruz. Kendi arkadaşlarımız da var falan. Ama ücra daha çok da başka bir şey işte. Neyse hani dedik ki, SES' in bir arşivi olsun ya. Yarın bir gün işte bu yıllara dönüldüğünde desinler ki, ya bu KHK'lılar nerede, nasıl oldu, süreç ne oldu filan yapalım. Öyle düştük işte. İstanbul, ben İstanbul'u toparlayayım dedim. İstanbul'dan arkadaşlarla. Yani böyle yaklaşık yetmiş küsur kişiyle görüşelim filan diye konuştuk. İstanbul'u toparladım. Sonra dediler ki, Diyarbakır'ı toparla. Ya hani çünkü şöyle bir şey var, mesela siz bana demeseydiniz muhtemelen bir adım atardım. İşte Diyarbakır'daki arkadaşlarla da böyle bir hukukumuz vardı yani hani. İşte Diyarbakır, Mardin falan böyle gezerken bunları yaptık. İşte sonra bunları kitaplaştıralım dedik. Ya çok böyle bir şeyde ol... Biraz seni, çok acemice bir şey oldu aslında ama biz sendika eleştirisi yaptık ve şöyle bir şeyle karşılaştık. Bize dediler ki, sendika basacaktı aslında bunu. A sendika bu zamanda ne yaptı ne yapmadığı sormayın! Hani sendikaya kötü eleştiri olmasın. Biz dedik, hayır tabii ki de olacak yani. Sadece sendikada bir ihraç kurultayı, kurultayı yapmakla sendika olmuyorsun ya yani. Neyi, ne farkın kalır o zaman filan. Sonra onlar da dediler ki, bizden ayrı bağımsız basın o zaman falan. Biz de 'Sivil Düşün' e başvurduk. İşte benim bir arkadaşım var "****" diye. Sosyolog zaten işte. Sağ olsun yani. Ya boş ver yaparız falan. O da böyle, ben düzeltirim falan dedi. Böyle bir kolektif işte Kürtçe' ye falan çevirttik, falan. "****" böyle iyi tamam, ben de çevireyim o zaman falan. Böyle bir şeyle bastık işte dağıttık şu... Ya bir de parayla verdiğimiz bir şey değil zaten ya. Şubelere dağıttık, kimse de okumadı bence. Uğraştığımız (gülüyor), uğraştığımızla kaldık. Ama şey, inanıyorum ama şeye inanıyorum. Yani böyle otuz yıl sonra birinin eline geçtiğinde ve bu işte 2020'de, 2019'da ne oldu dediğinde, üç, üç sayfa çevirse bence bir şeydir. Çünkü biz, ben mesela 2000 yılını çevirecek bir şey bulamıyorum. Ya yazdı işte Veysi Ülgen yazdı. İşte ne bileyim? Birkaç bir Yıldırım ve falan yazmışlar ama öyle değil yani. Biz bunları zaten biliyoruz. Hani ötekinin tarihi yok yani bizde. Mesela ben

ambulans şoförü işte bir arkadaşla konuştum. Adam bana bayağı profeministsin yani herhalde. Şey anlattı ya gayet ya bütün aile dedi ki karım çalıştı, ben hani çocuk baktım falan. Yanında çocuğuyla gelmişti. Gayet anne refleksi filan. Dedi ki, herkes benim yüzüme tükürüyor hocam burada, çalışmıyorum, çocuk bakıyorum diye. Ne yapayım dedi ben şimdi. Ya babam hastalandı gidemedim falan. A böyle hani kadın, a o kaldık falan. Ama o kadar şeyler var. Ama mesela aynı anda şeyi gördük biz, şimdi milletvekillerinden birinin kızı da ihraç. İşte babası doktor falan ama o kadar rahat ki. Çünkü kliniğini açmış. Çünkü zaten Mardin'de böyle en iyi bir yerler falan. O kadar rahat ki. Ya işte ben zaten düşünüyordum falan bir şey. Ama her şey hakkında çok fikri var mesela. Feminizmden girdi, komünizmden çıktı bize. Böyle rahaat, rahaat söyledi, siyasi propagandasını da yaptı, böyle baktık falan. Çay, kahve bilmem ne. İşte ben zaten arkadaşlara yüzde yirmi de indirim yapıyorum falan dedi mesela. Ama bir yandan da işte ben işte ne bileyim? Yine Mardin'de, işte kendi çok yakın arkadaşımız var. İşte onun, o hendek sürecinde nasıl kaldığını biliyoruz mesela. Ondan sonra üst üste geldi. Yani çocuk hasbelkader Cizreli, annesi hastanede, hastanede olduğu için hastanede ve başına gelmeyen kalmadı çocuğun. Yani içeri mi çıksın? Dışarı mı çıksın? Bir şey mi yapsın? Ne yapsın? Sağlıkçı. Bir de sekiz ay cezaevinde yattı mesela anlatıncaya kadar. Hani annem hastanedeydi, annemin yanındaydı mı, anlatıncaya kadar mesela. Ya bir sürü hikayesi var yani. Alt okunması var bu işlerin, ne çok konuştum ya böyle.

Yani (gülüyor) çocukluk halim. Ben çocukken çok hayalperest olduğum söylenebilir mi? Bilmiyorum yani her zaman çok fazla rasyonel oldum bence. Yani işte ya benim hayallerim şöyle çok ilintili mesela. İşte size, bu size şeyler gönderir bahsettiniz ya! Objeler! Bir tanesi bu Nobel Yayınları'nın böyle mavi kaplı dünya klasikleriydi, babamın kitapları, bende onlar yani. Onları okuyup işte yani böyle bir gün Oblomov olabilirim falan. Bir gün Puşkin'nin başka bir karakteri, bir gün bilmem kim. Hayallerim öyle yani işte bu ortaokul, lise hayallerim öyle geçti. Gençlik hayallerim öyle olabilir. Yani çocuk, çocukken çok fazla hiç hatırlamıyorum desem? Gerçekten

çok korkunç mu? Bilmiyorum. (Gülüyor) Yani şimdi şimdi düşünüyorum bir sürü, bir sürü hayalim olabilir tabii de.

Çocukluk hayallerim çok fazla yoktu. İşte bu Balıkesir'e gitmek olabilir. Ne bileyim? İşte yani böyle çok şey değilim, çok rasyoneldim yani çocukken çok fazla yani. O küçüklüğüm böyle bir despot bir hal... Bir de abla olmak diye bir şey var. O yüzden öyleydi. İşte lise hayallerimde öyle işte kitaplardan bir hayal, hayal. Şu olurdu, bu olurdu, oraya gidelim falan. Zaten en büyük hayalim şu evden uzaklaşmaktı, İstanbul'a kadar geldim zaten. Çok süper mesela. Şeyi hiç unutmuyorum; yani böyle babamla işte ilk Haydarpaşa'da indiğimizde off dedim, süper! Babam o anda işte kızım dedi ki, ha dedim, tamam ya falan. Hiç girmedi. Mesela herkes Üsküdar'a kadar inerken, ben mesela Taksim'e kadar giderdim. Karşıdan Kabataş'tan bilmem ne falan. Çok hevesim vardı yani gezmek filan. En büyük hayalim işte o zamanlarda böyle uzaklaşmaktı herhalde. Uzaklaştım. Yetişkinlik halim, şimdiki hayallerim şey gibi oldu ya böyle otuz beş yaşım bitti ve şey, şey fark ettim. Geçen yine böyle bir arkadaş konuşurken çok, çok şey değilim ya, yaşadığım hayattan çok memnunum ben galiba. Yani çünkü böyle hiç ziyan olduğumu düşünmüyorum. Çünkü şey kurdum, mesela şöyle örnek vereyim. Çok siyasi şeyler konuşmak istemiyorum aslında. Hani böyle bu yaftalardan hoşlanmıyorum ama böyle mesela şöyle oldu. Ben bir sabah işte kalktım, Kobani haberleri okuyorum. Düştü, düşüyor, bir şey olacak filan ve sendikaya gittim işte böyle her şey bir şey falan. Giderim dedim ben buraya ya. Gözlerimi kapattım, ben orada olmayı hayal ettim, gittim mesela yani işte. Çocuğu bıraktım, kocam İngiltere'deydi. Babaannesine bıraktım, gidiyorum dedim ben yani. Ben buraya gideceğim falan. Yani hani mesela sınırda da çalıştım. Bu benim hayalimdi aslında. İlk, hep şey düşünürdüm işte parasız, şu şu işi bir parasız yapmak mesela. Maaşsız bir kere şu şey yapabilecek miyim acaba? Hep böyle derdim. Mesela o hayalimi öyle herhalde gerçekleştirdim yani. Onun dışında, şimdiki hayal, gelecek hayallerim galiba çocukla ilgili hayallerim var böyle. Onun böyle çok keyifli falan bir şey olması bekliyorum ama çok zor galiba. Bu şeyler, böyle çok endişeleniyorum anne olarak, çok kaygılanıyorum yine de. Çünkü çok

bize benzemiyorlar. Yani mesela benim gibi biri değil yani çocuğum. Çok fark ediyorum. Yani geçen işte kendisi dedi, ben sen değilim yeter falan diye. Ama güzel şeyleri hayal etmek istiyorum yani. Yani genelde çok karamsar değilim yani hani normalde. Hayat çünkü coşkuyla yaşıyorum ve bunu çok yaşamak istiyorum, yaşadığım için de hiç pişman olmuyorum. Çünkü içine atan biri değilim. Çünkü çok çok inanıyorum ya. Yani çok kısa çünkü her şey. Diyorum ya hak edenin böyle bir zamanı yok bence. Hak edene, hak ettiğini vereceksiniz. Yani sevmekse... Hani sevmek aslında. Özlemekse özlemek, nefret etmekse nefret etmek, hani hakaret etmekse bence hakaret etmek yani hani (gülüyor). Korkunç bir şey olabilir ama işte şey arkadaşım ile konuşurken onu söyleyeceğim. Ya çok keyif almışın dedim yani şu otuz beş yaşımdan. Bir sürü, bir sürü şeye tanıklık ettim, üzüldüğüm, sevindiğim bir sürü şey oldu ama hani çok memnunum. Hiç ziyan olduğumu düşünmüyorum yani hani şu hayattan. Çünkü çok hani kendim gibi yaşadım. Çünkü istediğim gibi yaşadım çünkü. Çok büyük büyük yanlışlarım filan yok. Varsa da artık hani özür dilerim yani. Bilerek, inciterek, kimseyi bilerek incelterek herhalde kötülük etmemişimdir diye düşünüyorum, öyle.

Çok uzun değil ya sekiz ay evde, dört ay dışarıda.

Yani şöyle, eşim işte ilk önce "****" çalışıyordu, normal ilk önce şirkette çalışıyordu. Bu tersane ölümleri olunca, ben yapamayacağım dedi ya. Dayanamıyorum yani ben bu tersaneye. Sonra işte ilk çalıştığında da bu 15 Temmuz, bilmem ne, Fethullahçılar, AKP'liler filan. Çok zorlanıyorum, dedi. Ben bunlarla yapamıyorum filan. Bir de geminin şöyle bir avantajı var. Yani çok yorgun çalışıyor ve zaman gerçekten geçiremiyorsunuz. Yani sürekli hani sabah beş, akşam bilmem kaç falan. Ve gemide çalıştığı maaş yani işe bir yılda aldığı maaşı, gemide çok daha kısa sürede alabiliyor filan. Böyle bir, bir şeyleri var. Bir de seviyor, yani deniz seviyor. Bence mesleğini böyle severek, hissederek yapan ender insanlardan biri olabilir. İşte öyle karar verdi. Ben böyle çalışayım filan dedi. Ben de karışmadım yani. Çünkü onun hayatı gerçekten. Biz şey bir evlilik yürütmüyoruz yani üst üste yapışık değiliz. Ya

çünkü ben çok daralıyorum. Ya ben bundan hiç hoşlanmıyorum. Bir de böyle olunca bence nefes alma, hani kendimize ait alan olunca herhalde keyifli. E tabii kavga da ediyoruz canım. Geleneksel herkesin hali var. O başka bir şey ama hani bu şey değil. Hani benim hayatımda, onun hayatını etkileyen şeylerimiz, kararlarda ilk önce herkes kendi bildiğini okuyor. Bence çünkü ben öyle yapıyorum kendimle ilgili. Çünkü ben hemşireyim o değil. İşte şimdi sekiz ay evde, dört ay çalışıyor. Yani temmuz gibi falan gitti, temmuzda. İşte şimdi gelecek kasım gibi, ekim sonu dedi. Ondan sonra muhtemelen evde kalacak bir, bir süre, sekiz ay kadar falan belki. O yokken çocuğa annesi bakıyordu. Ben işteyim zaten. Çocuk okula gidiyor filan yani hafta sonu evdeyim, çocuk da evde. Annesiyle yakın mesafede oturuyoruz. İşte annesi de bakıyordu ama işte şimdi nasıl olacak bilmiyorum yani. Hastaneye onu konuşmaya gittim. Yani beni gündüz bir yere veremez misiniz diye de vermiyorlar. İşte kasımda döndüğünde o evde olacak. Hani okul sezonu tamamlanana kadar o çocuğa bakacak, ben çalışacağım işte biraz. Yine aynı olursa.

Şey konusunda iyi, iş bölümü konusunda yani en başından beri, benim çok böyle eski ev arkadaşlarından biri bana şey demişti, kulakları çınlasın, evlenirken. Kızım dedi, bu iş evcilik oynamaya benzemiyor dedi. Böyle salak salak ilk bir, iki ay yemek yapıyorsun ya dedi. Otuz sene yapıyorsun dedi. Öyle şeyler yapmayın dedi kendinize. Yani çok kulağıma küpe bence benim bu. Hani böyle sevileyim, bilmem ne. Hadi bir yemek yapayım. Bir tane daha yapayım. Buna bunu yapayım işte bunu yapayım falan yapıyor dedi onlar üstünüze. Herhalde ben buna yapıştırmadım yani kendime. Ya böyle o yüzden şey, yani yemek, evet yemek yemekleri ben yapıyorum belki ama işte o da evi o süpürüyor, yerleri o siliyor, işte çocuğa o bakıyor bilmem ne falan. Hani böyle, şey gibi böyle, net ayrımlar olmamak üzere netleşirdik. Ben hayatta ölsem yani çünkü şey yapmam, yani evi çöp götürebilir yani hiç kıvılcımlayabilirim inadımdan. Çünkü böyle şeyler de gerekiyor. Çünkü bu erkekler solcular filan özellikle eve gelince çok unutuyorlar bu kim olduklarını, kimle evlendiklerini... Böyle diyorum, çünkü senin annen beni herhalde kısır gününde beğenmedi mahalleden diye (gülüyor). Öyle.

Kız kardeşlerim iyiler yani devam ediyor ilişkimiz. İşte yeni annemlerden geldim Balıkesir'den. Kız kardeşlerim de hemşire işte. Bahsettiğim gibi beraber geldiğimiz için çocuklarını anneme baktırıyorlar. E tabii kendileri yoklar, gittim çocuk baktım falan. Annemin anneme şey söyledim. Dedim ki, anne yani şu hayatın boyunca böyle yaşamamak için yani amuda kalktım. Ama yine tarhananı benle yapıyorsun, salçalı bana karıştırttırıyorsun, çocukları ben bakıyorum yine dedim. Bütün miras dertlerini yine ben dinliyorum. Yani dedim ki, bunun için gerçekten çok yoruluyorum yani hani bunu bana yapma filan. Bana şey dedi, ama dedi, sen solcusun ya. Solcular böyle oluyor genelde filan (gülüyor). Dedim enayiyiz, evet alnımızda yazıyor dedim yani bunlar. Onlar illa...

Kız kardeşlerimle görüşüyoruz. Yani işte zaman buldukça diyelim, aslında hani izinleriniz denk geldikçe görüşüyoruz. Biz ama telefonda her görüşürüz falan hemen hemen. Bir tanesinin kocasıyla çok anlaşamıyoruz, asker bir kocası var. İşte benim çok terörist olduğumu falan sanıyor. İşte öyle bir, şey merhabalaşıyoruz ama çok böyle yakın, özür dilerim, bir ilişkimiz yok. Ya kız kardeşim de öyle yani biri Bursa'da yaşıyor, biri Aydın'da. Öyle yani. Çok şeyiz, yani hani ben zaten kız kardeşlerden kopulmuyor bence. Onu bir şeyimiz yok ama hiç benzemiyoruz yani üçümüzde birbirimize benzemiyoruz. Yani.

Ya ben İstanbul'a isteyerek geldim. Çünkü İstanbul'a geldim, okula gideceğimi sanıyordum. İşte sevgilim buradaydı, arkadaşlarım. Çünkü ben burada yatılı okudum ve çok yakın arkadaşlarım burada hala. Yani işte yirmi yıllık birkaç arkadaşım var. Yani tabii insanın hani çok en yakınlarım hala burada ve yaban, ben, ben şeyden çok hoşlanmıyorum yabancılık çekmekten bence. Çok yabancılık çeken biri değilim ama bildiğim kente gelmek çok kolaycılık tabii. İstanbul benim için böyle bir şey. Bir de Balıkesir, İzmir, Bursa istemiyorum yani. Bütün sülalemiz orada ve ben gerçekten istemiyorum yani bunun için gerçekten çok uğraştım yani. Yaşlanınca eninde sonunda gideceğim yani hani. İşte herkesin Ege kıyısı hayallerinden biri,

muhtemelen benim de yani o kıyılardan birine gitmiş olacağım. Kendi topraklarımda yaşamak için aslında. Çünkü özlüyorum orayı ama İstanbul'u seviyor muyum? Evet! Yani İstanbul'da kaybolabiliyorum çünkü. Her yerinde kaybolabiliyorum çok istiyor, çok hoşuma gidiyor. Yani işte ne bileyim Küçük Ayasofya'da herhangi bir işte çay bahçesi gibi yer var mesela, off! Çok sakın ya! Ya kimse yokken, gidip oturuyorum mesela. Çok bir şey düşü, bir düşümde bir şey yazacaksam, biriyle, mesela kimsenin görmesini istemediğim biriyle buluşacaksam; eğer çok yakın arkadaşım mesela Taksim'de buluşsan birine denk geliyorsun, Kadıköy artık elini çarpsan herkes falan. Hani çok böyle bir detaylı bir şey konuşmak istiyorum bazen hani falan. Böyle şeyler yapıyorum. Yani ama hani şey düşünüyoruz mesela İstanbul ama İstanbul'da daha sakın bir yer. Yani hani çocukla ilgili bir şey biraz da bu mekanlara insanları, böyle mekanlara çakan bence. Bu benim mekâna bakış açım, İstanbul'dan nefret eder oluşum şeye dayanıyor. İşte yakın arkadaşım şey çalışıyordu, işte bu doğa falan çalışıyordu. Fransa'da bir yere gitmişti, Longo Mai diye. Duydunuz mu acaba bilmiyorum. Bunlar şey, 68'de anarşist komünist aslında. 68 diye atıyorlar. Hatta Fatsa diye bir yer var. Türkiye'den solcular kaçıyor falan, hala Fatsa diyorlar. Bunlar davalara müdahil oluyorlar ve çok komik gerçekten. Ve burası bir komün, ekolojik komün. İşte organik bir sürü şey üretiyorlar, kıyafetten, bilmem neye kadar falan. İki yüz kişi yaşıyorlar. İsteyen okula gidiyor, isteyen gitmiyor falan böyle bir sürü şey var işte. Sabaha kadar tarlada çalışıyorsun. Evler sadece odalar senin, yemekhaneler ortak ama o kadar keyifli ki. Öğleden sonra müzik, yemek falan filan böyle. Akşam siyaset, tartışma programları falan yapıyorlar kendince, radyoları var falan. Böyle bu gitti, geldi. O dedi çok süper filan. Sonra ben de işte böyle çok ruhum daralıyor, bir gideyim filan. Sonra benim mekan algım, ondan sonra değişti. Yani ondan önce birazcık daha şey olabilirim hani... A bu da böyle olsun. Bu da böyle düzgün olsun. Bu da böyle olsun filan derdim. Bu da bizim mesleğimizin bize getirdiği kahrolasıcılıklar. Çünkü bir yeri dağınık bırakırsan, her şey dağılır yani. İntizam içinde tutman lazım diye. Ondan sonra çok değişti algım yani. Her şey çok değişti. Böyle ağzım böyle kulaklarıma iyice geldi yani. Ah, boş ver ya, hayatın bir sürü rengi varmış filan iyice oldum. Hani mesela

öyle bir hayalim var. Ama böyle sakin, çok daha ıssız, sessiz ama böyle keyifli birlikte yaşayabilir miyim? Üç, beş insan grubuyla birlikte ortak bir şey yaşayabilir miyim falan diye. "****" diye bir yer var işte. Geçen bir arkadaşım şey, kurucusu böyle mesela o da bahsetti. Çok güzel kolektifler var ama şimdi. Allah kahretsin bunlar da çok sınıfsal değil mi diyorum ya. Sadece çok sınıfsal değil, param var demek. Gidiyorsun, emekli gibi yaşıyorsun yani. İşte çalışmak için, çocuğun okutmak için mecburen bu kentlerde harap oluyoruz yani hani. İşte bunların hepsi de böyle on küsur yıllık hayaller. Böyle bir, birkaç aydır herhalde bir altı aydır falan Ada' dan ev bakıyoruz. Hani ben böyle gidip gelebilir. Ben de hani orada en azından İstanbul'a yakın ama İstanbul'dan uzak falan diye. Yani işte çok net bir şey bulamadık henüz belki öyle bir şey hani. Bir dört sene sonra yaşamak için ama şimdi değil. Şimdi hala işte burada yaşamak durumundayız. Çocuğun okulu var çünkü. On, işte on bitti, on bir olacak.

Ya online eğitim var, işte şimdi sabahtan akşama kadar evde bir bilgisayardan eğitim yani, bilmiyorum. Çok göndermek taraftarı değilim yani açılırsa, muhtemelen açmayacaklar zaten de. Hani bu yıl, bence kayıp bir yıl da şey şöyle aslında. Göndermek taraftarı değilim ama bir yandan da şey, toplumdan uzak tutmak da çok saçma değil mi? Bir canı kıymetli de o değil yani. Herkesin canı var. Böyle yapınca da çocuklar iyice sudan çıkmış balık. Zaten bizim çocuklarımız öyle. Yani ben mesela bu çocuğa işte şey de çok zorlandım büyütürken. Beş yaşına kadar hiç vurma, etme demedik, okula gidinceye kadar hiçbir şey demedik. Kreşe de göndermedik hani evde büyüyordu. İşte zaten kursa gidiyordu; işte heykel yapıyor bilmem ne filan, kendimize göre. Sürekli hırpalanıyor yani. Şimdi diyorum mesela vur! Sen de vur diyorum falan hani. Böyle şey, başka bir şey anlatıyor. Başka bir algıları var yani. Biz kendi çocuklarımızı da çok harap ediyoruz, çok yazık ediyoruz. Bu aptalların eline, böyle bu şeylerin de bu mezbahanelerde böyle harcarsın diye böyle kibar, naif çocuk yetiştiriyoruz. Bir daha çocuğum olursa, vurdun mu oturttur diyeceğim yani. Hani böyle insan hakkıydı, barıştı, kibarlıktı, böyle naiflikti filan olmayacak yani. Çok naif ve çok zorlanıyorum gerçekten. Şey algısı falan çok

zorlu... Ya kendi arkadaşımızın çocuklarıyla çok iyi anlaşıyorlar mesela. Çünkü hepsi aynı çizgide. Başka şeyler konuşuyorlar, çiçekler gösteriyorlar, bilmem ne, hediyeler hazırlıyorlar filan. Ama insanların çocukları böyle değil. Yarışamıyorlar mesela kimseyle. Çünkü biz hiç yarıştırmadık ama insanlar kırbaçlıyor yani birbirini. İşte bir daha çocuğum olursa yarıştıracam (gülüyor). Çok konuştum!

Ya bu hengameleri şey, ödevimi falan, ya şöyle oluyor aslında. Sabah kalkıyorsunuz zaten ya. İşte teneffüs aralarında yapacağımız şeyi, sizinle yapıyor falan. Oyun arkadaşlığına dahil oluyorsunuz. Ödevleri kontrol etmek, takip etme, bağlantı sorunları bu. Ondan sonra yapamadığı şeyler de hani onlar. Onun dışında kendisi yapıyor çocuklar. Yani işte bağ, şeye bağlanıyorlar. İşte Zoom'dan değil de Google Classroom var ya. İşte oradan bağlanıyorlar işte. Öyle yani çok saçma sapan işte. Biraz öyle, biraz ödev veriyorlar online, online yapıyor, gönderiyor. İşte sınıftakilerle arkadaş olma, olmama meselesi var. Mesela bütün çocukların telefonu varmış ve herkes birbirine numarasını vermiş, arkadaş olmuş ama benim çocuğum telefonu yok yani. Ben onu, on, on bir yaşında çocuğa telefon almak istemiyorum gerçekten. Yani benim ona en güzel yapabileceğim şey; en fazla akıllı saat almak olabilir. Belki! O da evde hiçbirimiz olmazsak.

Yani mümkün değil! Ben dedim yani, ne yapayım çocuğum, sana telefon alamam ya. Alamam yani bu yaşta çocuğa. Her şeye çok açık değil mi bu telefon ya bu yaşta. Ve iletişim sorunu yok ki! Sırf arkadaşlarıyla yazışacaksın diye! Mesela böyle bir sıkın, böyle işte online da böyle sıkıntılar var. O da şeye inanıyor zaten, yüz yüze görüştüğümüzde, arkadaş olabilirim. Çünkü hani yan yana olunca telefon oynamıyorlar ya, belki öyle. İşte.

Var! Hepsinin var ama yani ben buna gerçekten inanamıyorum. Yani ne telefonu, istemiyorum ya! Çocuk ne yapacak telefonu bu yaşta. Almayacağım yani. Bence şimdi üzülebilir hani sonra sevinir belki. Yani Tanrım. Çünkü zaten dünyası başka. Zaten bunların dünyasında yaşamasa da olur. Kendine uygun üç, beş arkadaş seçerse, dünyanın keyfini çıkarabilir yani bence.

Pandemi nedeniyle, eskiden sitenin bahçesinde filan oynuyorlar da şimdi çıkaramıyorum pandemi var. Ya hiç güvenmiyorum. Çünkü bir de şeyden korkuyorum, bir şey olursa. Babaannesi, bir de bizim bebeğimiz falan oldu şimdi halasımın. Hani onları ziyarete gidiyoruz, geliyoruz. O yüzden hani riske atmak istemiyorum insanları da.

Çok işte bir salı günü bir arkadaşımın kıza sözlenecek, ona kuru dolma yapmak için gideceğim. Yani nasıl gideceğim hiçbir fikrim yok! Böyle bir cesaretle. Hiç gidesim yok çünkü hiçbir yere. Hani şey yardımlaşma bile gidemiyoruz birbirimize, böyle şey kaldık.

Yatak sayıları falan çok acayip, şimdi şeyler de var ya, Ankara falan patladı. Ben de çok korkuyorum ki, iznimi yarıda kesecekler yine diye. İşte bakalım ne olacak bekliyoruz. Tabii çok çok salakça, gerçekten çok yorucu. Yani ben bir daha böyle çalışmak istemiyorum. Yani pandemi koşulları falan gerçekten çok kötü. Ya benim Bursa'daki kız kardeşim pandemi servisinde çalıştı ve yani on beş kilo falan verdi herhalde. Çubuk gibi olmuş. Yüzündeki izler, maske izleri yeni geçiyor. Çılgın gibi, astronot gibi gece gündüz çalıştı yani. Ne için? Dört bin lira maaş için mi ya? Dört bin altı yüz. Bir de hiç şey de yok. Hasta oluyorsun, yeni şeyde genelge falan yayınlıyor ya işte, hasta oluyorsun. İki testin negatif çıkıyor, üçüncü testinde negatif çıkarsa çalışacaksın diyor yani. Yirmi bir gün şey yok. Kölelik düzeni.

Ay yok zaten. İnsan kendine dikkat edecek herhalde.

Ya boks ya ben şey giyiyorsun zaten. Hani normal bir pandemi servisi olmadığı için en üst koruyucular değil ama ve mesela ben formamın altından tayt giydim. Forma bir şey olursa, altıma geçmesin falan diye. Onun üzerinden işte forma, formanın üzerinden bokslar var işte öyle. Şey N 95, üzerine iki tane maske, gözlük, kapatıcı, bone o zaten yetiyor yani üç kat. O sıcakta, bir de hepsi naylon.

Bu alamıyorsunuz, bir de o gün boyunca yüzünüze yapışıyor. N95'ler sekiz saatte iki tane değiştiriliyor normalde. Sonra dediler ki bir tane kullanabilirsiniz. Yok çünkü elimizde. Yani on altı saat boyunca böyle yüzünüzde sadece üzerindeki maskeleri değiştiriyorsunuz, dört, dört saatte bir. Oda nefes aldırıyor. Gerçekten çok zor ya. O maske ya vakum süzüyormuş gibi ve oturuyor gerçekten. Gözlük de gözünüze oturuyor. O siperlik de oturuyor. Maske de yüzünüze yapışıyor. Kulaklarınızın arkasına şeyler yapışıyor zaten, o boneler. O üç kat artık şeyler çok zor. Yani banyo yapmak istemiyorum mesela ben artık ya gerçekten. O dönemde herhalde herkes aynı şekilde nefret ediyor. Ya şey diyor ya, iyi bakın kendinize! İyi besleyeceksin N90 şeylerle işte Covid'de. Nasıl beslenecek? Dört bin altı yüz liraya mı beslenecek? İstanbul'da yaşayan bir hemşire, iki bin maaş alıp, bin TL fatura ödeyip, nasıl beslenecek? Altı yüz lira işte elektrik, su parası nasıl, nasıl beslenecek? Kim besleyecek? Yani çok zor da insanlar da bir değişik gerçekten. Hiçbir şeye de ayaklanmıyorlar, ses çıkarmıyorlar. Gayet de var yani böyle şükürcü, Allah'tan geldi, Allah'a gideceğiz diye. Toplanıp gitmiyorlar da hepsi birlikte, çok istiyorum (gülüyor). Çok istiyorum ama gerçekten, el ele verip gitsinler. Hangi Allah'aysa artık o, o tarafa doğru. Neyse...

O pandemi... Eve gitmedi üç ay. Arkadaşlarıyla kaldı. Hastane bir yer belirledi onlara, orada kaldılar. İşte arkadaşlarıyla kaldı falan. Çocuğunu hiç görmedi. Çocuğuna, kocası işte kurum izin vermiş, kocası baktı çocuğuna. Annem de diğer kız kardeşimin çocuklarına baktı, ikisine. Sonra sınırlar kapandı zaten gidip gelemediler. İşte benim çocuğuma da kocam baktı falan öyle. Zor geçti. Vay be! Zor.

Hiç bilmiyorum yani. (Gülüyor) Ya bu kadar konuşmuşken, ben şeye çok teşekkür etmek isterim. Yani bu benim kişisel tarihimde, beni, bana yön veren bütün kadınlara çok teşekkür etmek isterim. Çok teşekkür etmek isterim. Onlar olmasaydı ben bugün, iki çocuk doğurmuş, ondan sonra, 'vatan, millet, Sakarya' diyen, hiçbir

şeyden haberi olmayan, insanları hor gören, küçümseyen, hayatta hiçbir şey görmemiş bir kadın olacaktım muhtemelen. Böyle kadın kadın dayanışmasının çok iyi bir şey olduğunu bana öğreten bütün kadınlara çok teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Bu sendikanın bu şöyle bir şey oldu. Ya buradan, bu vesileyle son şeylerim de olabilir. İşte bizim şubeye ben geldiğimde yıllar sonra işte kadın sekreterleri işte biri istifa etti. Biri bir şey, böyle siyaseten anlaşıyorlar ve işler ortada kalıyordu. Bu sendika okulunda da kadın grubuna girmek zorunda kaldım falan. Sonra şöyle işte her şeye, feminist sensin, bilmem kim sensin filan demeye başladılar. Ve ben nasıl yapacağımızı bilemedim yani hani. Bir şey tutacağım, yapamayacağım falan. Ve bu sendika sendikadaki erkeklikle en çok "****" uğraştığını biliyordum ve hiç tanımıyorum kendisini. İşte arkadaşşımdan "****" numarasını aldım. Yanında staj yapmışlardı, onlar sosyologlardı. Dediler ki çok şeydir de yani hani serttir de şimdi falan. Abi çok yumuşak dedim ya! Çok tatlı! Hani böyle, bir şeyde biz ikimiz, ben böyle elimde; defterim, kitabım, kalemim falan herhalde. Hacıbekir'de buluştuk sürekli çocuğum da yanımda (gülüyor). Böyle şey, nasıl yapalım, nasıl yapalım, nasıl olur filan diye yakasına yapıştım. Sendikada en son işte kadın kurultayı yaptık. Bir sürü hani böyle kendimizce, bize göre, üç, beş feminist iş yaptık. Yani ilk defa feministler dedirttik bence ama. Tabii bizim ismimiz geçmedi, o siyaset hani insanların ismi geçti. Çünkü biz bunu zaten layık görmüyoruz kendimize ya. Kimse de o yüzden görmüyor bence. "****" sayesinde sendikada feministler de varmış dedirttik bence. Çok teşekkür ederim ona. Yani herhalde 'kadın, kadının kurdudur!' diyorlar ya! Yani kadın kadının yurdudur, rengidir, kadın kadının sesidir. Çok sağ olsunlar, öyle hepsine çok teşekkür ederim. Kadınlar olmasaydı gerçekten olmayacaktı yani. Hala bence, kadınlar olmasa, dünya da olamaz, hiçbir şey olamaz yani öyle düşünüyorum. Çünkü bir yani çocukluğumdan herhalde yetişkinliğime kadar bütün anılarımda kadınlar var. Yani erkeklerin işte çok küçük küçük gölgeleri, işte küçük küçük yol arkadaşlıkları, ondan sonra küçük küçük dokunuşları filan. Onlar da biz varsak, biz iyiysek mesela. Hep ben söylüyorum arkadaşlara yani, evlilik evet yani böyle, ya gayet iyi gidiyor evliliğim çünkü ben beklentimi çok küçük tutuyorum. O benim özel hayatım sadece, özel zevkim. Yani mesela şey "****"

çok öğrendiğimden beri çok mutluyum bunu da kadınlardan öğrendim. Bir erkeğin hatalarını, saçmalıklarını, bilmem nelerini... Abi ben, bana ne? Öküzse, kendisi öküz! Ben utanmıyorum yani. Bana ne? Ben diyorum arkadaşlara, gerçekten, pot mu kırdı? Ben mi kırdım ya! Benle ne alakası var? Onun salaklığı. O benim özel, yani özel olan, hani o yüzden tercihim. Belki ben ayı seviyorum yani. Anlı... Yani erkekler yüzünden kendiniz, şu kocanızdan utanmak, bilmem kimden çekinmek filan. İşte bunları bana kadınlar öğretti. Bunların hepsini bana kadınlar öğretti. Yoksa hani biz böyle bu ayıların elinde zaten hep beraber sürünüp gidiyoruz yani. İşte en büyüğünden, en küçüğüne kadar. Öyle. Hepsine çok teşekkür ediyorum (gülüyor). Bunu çok söylemek istedim çünkü kadınları seviyorum diye. Böyle şey yani, böyle bir fırsat bana tanıdığınız için çok teşekkür ederim. Çok sağ olun. Emeklerinize sağlık. Hoşça kalın!